

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 792

HET TEEKEN VAN DE ROODE STER.

20 cent

Doodsbleek krabbelde de bruit overeind met een moordzuchtige uitdrukking op zijn breed gelaat.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het Teeken van de Roode Ster

HOOFDSTUK I.

DE RAAD VAN VIJF KOMT BIJEEN.

De Rivier de Theems heeft, op haar mijlenlangen weg door de wereldstad Londen, talrijke aspecten, die haar een geheel verschillend aanzien geven. Zij ziet er geheel anders uit bij Hammersmith, waar zij tusschen groenende oevers doorvloeit, hier en daar bezet met kleine, schilderachtige landhuizen, dan in de buurt van de Tower-Bridge, waar haar water bijna verdwijnt onder den overvloed van sleepbooten, platboomde vaartuigen, vrachtschuiten, en grootere stoomschepen. Wie de Theems aanschouwt bij haar intrede in de stad, zou niet willen gelooven dat die stroom dezelfde is als die ter hoogte van de Londensche dokken, de Lower Pool vormt, een vrij aanzienlijke verbreding in de rivier, en die een groot aantal binnenhavens en dokken van water voorziet.

Het water lijkt hier geler dan elders, ook morsiger, bedekt met olie en allerlei afval, en hier heeft de Theems nog maar heel weinig over van haar landelijke bekoorlijkheid. Hier ziet men nimmer punters, bemand met in het wit gekleede jonge meisjes, noch sierlijke wherry's, noch ranke, crêmekleurige racebootjes, maar uitsluitend zolderschuiten, grauw en verweerd, onoglijke sleepbootjes met roestige pijpen, zogenaamde pramps, dat zijn vaartuigen die op goed geluk op een vrachtje varen,

en schepen van allerlei soort, ook veel buitenlandsche.

En ook de landelijke stilte heeft hier plaats gemaakt voor een verschrikkelijk geraas, waarin het snerpand gegil van de stoomfluiten den boventoon voert, geaccompagneerd door het geknars van scheepskettingen, het gepiep van de lieren, en het bulderend geluid van de kleine spoortreintjes, die tot vlak voor de schepen komen, waarvan de inhoud aan een der aanlegsteigers geledigd wordt.

Op de plek waar ons verhaal een aanvang neemt, volgt de Rotterhithestreet over een lengte van bijna tien kilometer den Zuidelijken oever van den stroom, waarvan zij slechts gescheiden is door een enkele rij huizen, wier achtergevels voor het meerendeel onmiddellijk aan het water grenzen.

Eenige van die huizen hebben aan den achterkant een soort van uitgebouwd bordesje, al of niet van een trapje voorzien, dat tot in het groezelige Theemswater reikt, zoodat men die huizen desverlangd ook over het water zou kunnen bereiken. De meesten echter zijn pakhuizen, met kaarsrechte, gladde achtermuren, zonder eenig uitsteeksel.

Op slechts weinige punten is Rotterhithestreet doorbroken door dwarsstraten, die dan

tot aan het water doorloopen.

De voornaamste daarvan is zeker wel Hanover Stairs.

Het is, gelijk de naam reeds aanduidt, veel meer een trap dan een straat. De treden daarvan, meer dan twintig in getal, en ongeveer een meter breed, zijn wel vijftien meter lang, en dalen van het straatpeil af tot in het water. Ware de omgeving een weinig anders, hing er niet meestal de looden lucht van Londen boven, dan zou men kunnen wanen, zich in Venetië te bevinden, dat soortgelijke trappen kent die echter meestal naar oude patriciërshuizen voeren, en niet naar een morsige kwalijk riekende dwarsstraat, in een der afzichtelijkste buurten van de wereldstad.

Het was in een huis, op nauwelijks dertig passen gaans van die trap verwijderd dat omstreeks tien uur in den avond van een donkeren, somberen dag, een man ongeduldig heen en weer liep, in een smerig, schaars gemeubeld vertrek, op de eerste verdieping gelegen.

Het huis was een van die vunjige, dichtbevolkte woonkazernes, zooals men er duizenden vindt in de wijk van de dokken, en die meendeels bewoond worden door wat de Engelschman „unskilled labourers” noemt.

De man kon een jaar of dertig zijn, maar zijn gelaat vertoonde reeds de onmiskenbare sporen van een losbandig leven.

Toch was het te zien dat hij tot den beschaafden stand behoorde, althans behoord had, aan de wijze waarop hij zijn kleederen droeg, en zich bewoog.

Zijn gelaat was heerschzuchtig, en de groengrijze oogen, getuigden van een wreeden inborst.

Hij had reeds een paar malen op zijn horloge gekeken, en een ongeduldigen vloek doen hooren toen plotseling eenig gerucht daarbuiten, aan den kant van het water zijn aandacht scheen te trekken.

Hij knipte onmiddellijk het electrische licht uit — de geheele buurt raakte maar steeds niet uitgepraat over deze weelde, die de huisbaas om een onbegrijpelijke reden aan zijn huurders deelachtig deed worden, — trad naar het raam en sloeg het gordijn een weinigje terzijde.

Bijna aanstonds daarop deed hij het raam een weinig open en keek naar buiten.

Een gedempt gefluit liet zich hooren. Het moest zeker een sein beteekenen, die eene, lang aangehouden fluittoon, die gevolgd werd

door twee kortere stooten, want de man gaf aanstonds antwoord, bukte zich nog iets voorover, en keek toen, hoe een kleine vlet, waarin vier of vijf donkere gedaanten neergehurkt zaten, tot vlak voor het smalle steigertje kwam glijden, dat zich aan de achterzijde van het huis bevond, omstreeks twee meter onder het raam.

De opvarenden van het vletje moesten een ladder bij zich hebben, tenminste, zulk een voorwerp vertoonde zich plotseling, werd zonder geruisch te maken — de bovineinden van de spijlen waren met doek omwikkeld — tegen den achtermuur gezet, en nadat de man in de kamer het raam had geopend klauterden snel en zonder eenig leven te maken vier mannen door het raam naar binnen.

Er bleef nog een vijfde gedaante in het vletje achter, dat traag heen en weer schommelde op de nu met olie bedekte golfjes van de Theems.

De man daar in de kamer moest wel heel goede oogen hebben, want hij had de gedaante dadelijk ontdekt en vroeg aan den man die het eerst was binnengekomen, een groote, roodharige kerel:

— Wie is dat? Wie hebben jullie meegebracht?

— Dat is Rita Nueva, chef! antwoordde de man zachtjes. Wij hebben haar meegebracht, omdat wij gelooven dat u haar wel zult noodig hebben. Zij heeft dingen van gewicht mee te deelen. Zij kent hem, zegt zij....

De bewoner van de kamer, wie het dan ook zijn moge, scheen een oogenblik in beraad te staan, en sloot toen het venster met de woorden:

— Dan zal zij toch moeten wachten! Nooit beraadslaagt de Raad van Vijf in tegenwoordigheid van anderen. Doe het gordijn dicht Mustard,

De groote, roodharige kerel gehoorzaamde, het licht werd weer aangeknipt, en de man die hier het eerst was geweest begon onmiddellijk zoodra zijn zonderlinge bezoekers zich om de wrakke tafel hadden geschaard en hem vol verwachting aankeken:

— Ik heb jullie hier besteld om eens ernstig met jullie te praten. Er zijn hier in Londen gisteren dingen gebeurd, die niet langer geduld kunnen worden. Vier van onze beste mannen — en bovendien nog dat jeugdige uilskuiken van een Magnoli, zijn in een enkelen haal door de Prinsemarij ingerekend. En dat is zijn werk geweest! Ik hoef hem zeker niet eens te noemen, is het wel?

Er werd slechts een dof gemompel gehoord, maar de wraakzuchtige oogen van de mannen, die op zulk een eigenaardige wijze hier waren

binnengekomen, spraken voor zichzelf. Iedereen wist blijkbaar zeer goed wie er bedoeld werd.

— Ik zal jullie de zaak heel in het kort even in herinnering brengen, ging de man voort dien men als Chef had aangesproken. Wij hadden een prachtig zaakje op touw gezet tegen den juwelier Price. Alles was kant en klaar, de tunnel was zoover gegraven, dat we alleen nog maar door de tusschenmuur hoefden te boren en op het laatste oogenblik komt die vervloekte Raffles tusschenbeide, en bederft de geheele zaak. En dat niet alleen, maar door zijn toedoen worden er vier van onze jongens buitengevecht gesteld. Dat is het ware woord — een van de vrienden van Raffles heeft hen zoo toegetakeld, dat ze wel eerst naar het gasthuis zullen moeten, voor ze in de bajes terecht komen.

Hij wachtte een oogenblikje terwijl zijn neusvleugels zich snel bewogen, en zijn gezicht vertrokken was van haat.

Toen vervolgde hij :

— Ik weet, dat in de afgelopen jaren velen van onze mannen gepoogd hebben een einde te maken aan de bemoeizucht van den „gentleman-dief”! Ha, ha! Een gentleman! Hij is niets beter dan wijzelf, met al zijn mooie praatjes, en hij is onze doodsvijand! Die pogingen zijn mislukt — wij behoeven er geen doekjes om te winden. Niemand scheen tegen hem op te kunnen. Maar nu hij zich na een lange rust, waarin ik hoopte dat de duivel hem al gehaald had, weer met onze zaken heeft bemoeid, nu zal ik zelf eens een poging ondernemen, en als ik ooit tegenover hem kom te staan, waar dan ook, geloof dan maar gerust van Ralph Pinkerton, jullie chef, dat hij van de gelegenheid gebruik zal weten te maken, en mijnheer Raffles zal beletten nog ooit zijn neus te steken in zaken die hem niet aangaan. Ik zou een moord kunnen doen als ik bedenkt, wat ons nu door zijn toedoen weer is ontgaan. Twee maanden hard werken onder den grond vruchteloos — vijf van onze mannen opgezouten — en tot overmaat van ramp een winstderving van een vijftigduizend pond sterling! O, als ik hem in mijn handen krijg!

— Dat is nu juist de zaak, chef! zeide Mustard droogjes. Het is de truc hem in onze handen te krijgen! Hebben we hem eenmaal, dan komt hij er zeker niet meer uit. Maar hoe krijg je hem? Dat is de kwestie!

— Ik heb jullie hier laten komen om daarover te spreken! antwoordde Pinkerton woest. Wij vormen den Raad van Vijf, men zal ons aansprakelijk stellen, als de zaken van de Roode Ster niet naar behooren marcheeren, ik weet

er genoeg die mij maar wat graag van mijn plaats zouden verdringen en die niet zouden nalaten munt te slaan uit die laatste mislukte zaak, om mijn plaats in te nemen. Misschien is het hier wel de goede gelegenheid om een waarschuwing te laten hooren! Wie den schoen past, die moet hem maar aantrekken!

Terwijl hij dit laatste zeide, had Pinkerton een snellen blik geworpen op een van zijn luitenants, een tamelijk lang heerschap met een schijnbaar onbeduidend gelaat, waarin echter twee sluwe, heerschzuchtige oogen schitterden, en dat nu en dan plotseling een uitdrukking verkreeg, die het begrijpelijk maakte, dat niemand van de bende gaarne den heer Mike Doherty tot vijand had.

De blik had maar heel even geduurd, maar iedereen had hem gezien, Doherty inclusief, niemand roerde echter het netelige onderwerp aan. Dat waren dingen die men beter tot later kon bewaren. Toch begrepen allen zeer goed, op wien de opmerking van Pinkerton sloeg, maar niemand durfde den ander aanzien.

Doherty maakte een uitzondering, want hij keek op onbeschaamde wijze, en met een vreemd glimlachje op zijn dunne lippen naar zijn chef; hij trommelde zachtjes met zijn knokelige vingers op het tafelblad, en vergenoegde zich er mede even de schouders op te halen en toen op een lijzigen toon te zeggen:

— Iedereen doet wat hij kan, chef!

— Natuurlijk — iedereen doet wat hij kan! herhaalde Pinkerton. En dat ben ik zelf ook van plan. Ik roep iedereen tot getuige dat ik onmogelijk had kunnen voorzien, dat het toeval Raffles ons plan zou doen ontdekken. Hoe dat kon gebeuren, ik weet het nog altijd niet, maar het is geschied en de gevolgen waren voor ons noodlottig. Om kort te gaan — ik heb jullie hier ontboden om middelen te beramen, teneinde te beletten dat iets dergelijks zich nog eens voordoet. Want men zou den spot met ons gaan drijven onder de jongens. Onze afdeling is nog niet lang geleden opgericht, Wij vormen een onderdeel van het Genootschap der Raven, dat weer een afdeling is van „Het Kwade Oog”, en ik ben niet van plan, tot de risée te worden van de onderwereld. Nu heeft iemand een voorstel?

Er kwam geen antwoord. De vier overige leden van het vijfmanschap keken elkander eens veelbeteekend aan en pas na eenigen tijd klonk het op denzelfden teemenden toon gegeven antwoord van Doherty:

— Je kon evengoed vragen of wij soms een voorstel hebben hoe je het best en het vlugst

een naald uit een hooiberg zoekt! Zeg — ik heb om half twaalf een afspraak — en die zou ik niet graag misloopen, tenzij hier ernstige dingen besproken worden. Zullen we maar niet liever opstappen?

Pinkerton wierp hem een duisteren blik vol haat toe, en zijn vuist, die op de tafel lag, balde zich krampachtig, toen hij op doffen toen zei:

— Ik zou je raden, Doherty, geen grapjes te verkoopen. Het is een ernstige zaak, die ernstig behandeld moet worden. Weet iemand eenig middel, om hem in onze macht te brengen, of liever om hem uit te vinden? Want is dat eenmaal gebeurd, dan volgt de rest vanzelf. Wie is Raffles eigenlijk — achter welk persoon verschuilt hij zich? Waar houdt hij verblijf?

Weer bleef het stil op deze vragen totdat eindelijk Mustard antwoordde, terwijl hij mistroostig de schouders ophaalde:

— Het helpt niets, chef, of wij daarover praten, wie heeft hem ooit in zijn ware gedaante gezien? Niemand, voor zoover ik weet. En daarom bracht ik juist Rita mee, zij is bij die zaak van Price betrokken geweest, zij is bijna een halve nacht in de macht van Raffles geweest en als er iemand is, die de verbroken draad misschien zou kunnen aanknoopen, dan is zij het. Ik zeg misschien, omdat je met een man als Raffles, nooit zeker van je zaak kunt zijn.

Een tijdlang keek Pinkerton grimmig voor zich heen.

Toen zei hij onwillig:

— Ik betrek eigenlijk liever geen vrouwspul in een zaak van zooveel gewicht! Meestal loopt dat verkeerd af. Op het gewichtige oogenblik verliezen zij het hoofd en sturen alles in de war.

— Met Rita niet, chef! Die is slim en koelbloedig, en ze is deksels mooi ook, wat niets bederft. Ik zou het maar eens probeeren als ik u was.

— Nu dan — het is goed! Ik ben wel verplicht ieder middel aan te grijpen. Geef haar het sein, maar doe eerst het licht uit!

Het licht werd weer uitgeknipt, een der mannen trad naar het raam, opende het na het gordijn terzijde te hebben geschoven, en liet een zacht, afgesproken fluitsein hooren.

De gedaante in het vletje, daar beneden bewoog zich, en een oogenblikje daarna klauterde een jong, donkeroogige vrouw, tegen het smalle laddertje op, stapte over de vensterbank de kamer binnen, en zei, zoodra het gordijn weer gesloten en het licht weer ontstoken was:

— Hier ben ik, chef, en tot je dienst! Ik wist wel dat jullie me zouden roepen, en ik geloof dat je er geen spijt van zult hebben, want ik maak me sterk, dat ik wel een middel weet te vinden om Raffles op te sporen.

Terwijl zij sprak had zij een snellen blik gewisseld met Mike Doherty, die schijnbaar volkomen onverschillig in zijn stoel achteruit leunde, en met zijn horlogeketting speelde.

Er was er maar een, die dien blik gezien had, en dat was de roodharige Mustard. En hij besloot een oogje in het zeil te houden. Volstrekt niet, omdat hij zoozeer gesteld was op dezen chef, dan wel omdat hij zorg wilde dragen tijdig de partij te kiezen van het overheerschend gezag. In een zonderling genootschap als dit was het altijd raadzaam, de vriend te blijven van den sterkste.

Pinkerton, die somber voor zich uit had zitten staren, keek nu de jonge vrouw in het gelaat en vroeg:

— Waarom denk je, dat je Raffles zou kunnen terugvinden?

— Omdat ik gisterennacht heel wat uren in zijn macht ben geweest!

— Heb je hem al dien tijd dan kunnen zien?

— Dat natuurlijk niet. Dacht je soms dat hij de rol van cipier zou uitoefenen? Maar toch lang genoeg, om zijn gelaatstrekken te hebben kunnen bestudeeren.

Pinkerton haalde minachtend de schouders op, en zei ongeduldig:

— Als we het daarop moeten laten aankomen, kunnen we evengoed de vergadering opbreken, tenminste wanneer geen van jullie iets beters weet. Het gelaat van Raffles bestudeeren! Het is zuiver onzin! Natuurlijk is hij gisteren gegrimeerd geweest, en zag jij niet zijn ware gezicht!

— Geen man is in staat om zich zoo te grimeeren, dat hij naderhand volkomen onkenbaar is — tenminste voor mij! hernam Rita met vaste stem. Je oogen kun je niet veranderen — en ik geloof zeker dat ik overal die doordringende, groote, grijze oogen weer zou weten te herkennen.

— Welzoo. Je voornemen is dus, een soort van onderzoekingstocht in heel Londen in te stellen, met haar acht millioen inwoners? vroeg Pinkerton spottend.

— Gaan wij er grapjes mee maken? vroeg de jongevrouw koeltjes. Ik dacht dat die tijdens de bijeenkomsten der Raad van Vijf streng verboden waren. Natuurlijk zal ik die dwaasheid niet begaan, chef. Ook zal ik het niet van

toeval laten afhangen of ik hem weer ontmoet. Neen, ik denk systematisch en volgens een vast plan te werk te gaan — maar het zou tot niets dienen, of ik dat hier nu ging uiteenzetten, is het wel? Laat het gerust aan mij over — ik geloof je te mogen beloven, Pinkerton, dat ik binnen een week met zooveel inlichtingen bij je kom, dat je den val kunt laten dichtklappen, en dan het muisje er kunt uithalen! En als je dan maar niet vergeet, dat het Rita Nueva is geweest,

die je dat voordeeltje bezorgd heeft.

— Als je het zoover brengt, Rita, zal ik je toonen, dat ik niet ondankbaar ben en bewezen diensten aan de Roode Ster weet te beloonen!

— Dat hoop ik, zeide Rita, met een vreemd lachje, en zij wendde hem den rug toe, zoodat hij onmogelijk kon zien dat zij opnieuw een snellen blik wisselde met den man met het onbeduidende gezicht en de lijzige stem, Mike Doherty.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK II.

MOORDPLANNEN.

De leden van de Roode Ster verlieten het huis, waarin Pinkerton hen ontvangen had op dezelfde geheimzinnige wijze, als zij er waren binnengekomen, n.l. aan de achterzijde, en met behulp van de vlet die daar nog altijd rustig schommelde bij het smalle vijvertje, en dat hen binnen weinige minuten naar de overzijde van de Theems bracht, waar allen zich snel en zwijgend verspreidden, zonder afscheid van elkander te nemen.

Rita was, geheel alleen, door een donkere straat gegaan, met haastige stappen en zonder een enkele maal om te zien.

Nu echter hield zij haar schreden een weinig in, keek voorzichtig achterom, en sloeg toen plotseling een duistere steeg in, waar het zoo donker was, dat men ter nauwernood de oude huizen kon onderscheiden, die zich daar met

moeite overeind schenen te houden.

Zij was er nauwelijks, of er klonken haastige stappen dicht bij haar en een mannenstem fluisterde:

— Ben jij het Rita?

— Ja, Mike! Laten we vlug doorloopen ik zou niet graag willen, dat de anderen ons samen zagen!

— Waar zouden we rustig kunnen spreken?

— Hier in geen geval! Je kunt hier geen hand voor oogen zien, niemand weet, of er hier geen gevaarlijke luisteraars in de buurt zijn! Pinkerton heeft nog al te veel vrienden — en ik behoef je zeker niet te zeggen wat er met ons zou gebeuren, als de zaak ontijdig uitlekte.

Doherty dacht een oogenblik na, en zei toen zeer zacht:

— Ik weet al wat! Laten we naar de kroeg

van Rooden Sam gaan, die is een goed vriend van mij, en ik weet dat hij op onze hand is!

— Je hebt hem toch niet in vertrouwen genomen? fluisterde de vrouw verschrikt.

— Maak je niet ongerust! Wat wij voornemens zijn — dat weten voorloopig alleen wij beiden. Sam zal wel een kamertje voor ons hebben, waar wij rustig kunnen praten, zonder vrees voor luistervinken.

— Je zoudt met mij mee naar mijn kamer kunnen gaan, als ik maar zeker wist, dat we het veilig konden doen! Maar het heet dat we ruzie samen hebben, en het zou argwaan kunnen baren, als we daar samen zoo laat in den nacht kwamen aanwandelen.

Dus naar Rooie Sam.

Zwijgend liep het tweetal het donkere slop teneinde, bereikte een zeer oud pleintje, waar het nauwelijks lichter was, stak dit schuin over en bereikte, na onder een koetspoort te zijn doorgestaan, een bredere straat, die wat beter verlicht was, maar die niettemin maar al te zeer het uiterlijk behoeft, van een van die leelijke armoedige, slecht geplaveide straten waarvan de wijken der armoede in Londen er maar al te veel bezitten.

Te weerszijden waren sjovele winkeltjes ofwel drankhuizen, nu en dan afgewisseld door een smal, bouwvallig huis, dat verdacht veel geleek op een clandestiene opium-kit.

Hoewel het reeds zeer laat in den nacht was, klonken er uit eenige van die kroegen nog schorre kreten, gelach, en dronkemansgezang, bij de klanken van een versleten harmonika.

Mike en Rita liepen met opzet ieder aan een anderen kant van de straat. Het was duidelijk, dat zij er niet op gesteld waren, te zamen te worden gezien in deze wijk, waar zij beiden evengoed bekend waren, ofschoon ook de amusementswijk van Soho hen onder haar vaste nachtelijke bezoekers telde.

Mike was het eerst bij den kroeg van Rooden Sam.

De drankhuishouder was juist bezig, niet zonder eenige moeite een blijkbaar zeer lastige klant te verwijderen die meer gedronken had dan goed voor hem was.

Met een paar ruwe scheldwoorden greep de waard een ware reus, hem in den nek en wist hem tenslotte op straat te slingeren, met de woorden:

— Haal jij ergens anders je grapjes uit! Politieespion! En zet geen voet meer over mijn drempel, of het loopt slecht voor je af. Zoo, Mike? Zoo laat nog bij den weg man? Werk aan den winkel!

— Dat niet bepaald, Sam! antwoordde de ander glimlachend. Toen nam hij den waard een weinig terzijde, en vervolgde zachtjes fluisterend:

— Geef me dadelijk een van je aparte kamertjes, ik heb met iemand te praten die me op de hielen volgt.

Roode Sam krabde zich even in zijn vuurrood haardos die hem op een zeer natuurlijke wijze aan zijn bijnaam had geholpen, en antwoordde toen in zichzelf:

— De zaak is dat ik het vannacht deksels vol heb. Er is een vergadering geweest van „De Gele Muis.”

— Nooit van gehoord! zeide Mike een weinig ongeduldig. Wat is dat voor een zoodje.

— Pas op, man! Daar zou ik niet zoo on-eerbiedig over spreken als ik jou was, de Gele Muis is een echte Maatschappij, met een Bestuur en Ledenvergaderingen — en statuten en de weerlicht. En die statuten zijn drommels streng ook.

— Een Boks-vereeniging? Een Liedertafel? vroeg Mike Doherty minachtend.

— Man, man — je kunt wel zien, dat jij veel te lang uit onze buurt bent weggebleven. Jawel, mijnheer gaat om met fijne lui! Mijnheer zoekt het in de hoogste kringen! O, ik maak je geen verwijt, ga jij je gang maar! Nu dan, De Gele Muis is een Maatschappij voor het smokkelen van morphine, cocaine en meer van dat goedje. Meer zeg ik er niet van — omdat ik er niet meer van weet. En nu moet ik naar binnen, anders slaan ze me nog den boel kort en klein. En denk er om — houdt je tong in bedwang als je over de Muis praat, want er zitten hooge pietten achter, razend hooge pietten. Dus wees voorzichtig.

— Heb je een kamer, of heb je er geen? vroeg Mike den ander met zijn grijze oogen doordringend aanziende.

— Ik heb er een — omdat jij het bent. Een zaak van belang aan de hand?

— Van groot belang — net zoo goed voor mij als voor jou!

— Des te beter! Ga dan maar met mij mee, dan zal ik strakjes den ander binnenlaten. Wie is die man?

— Het is geen man — het is Rita!

De waard liet een zacht gefluit hooren en zei toen langzaam; den ander door zijn half-dichtgeknepen oogen aanziende:

— Rita Nueva? Zoo zoo! Ik dacht dat je daar kwaad mee was! Nu houdt je maar stil — mijn zaken zijn het niet. En je weet — jij kunt altijd op Roode Sam rekenen, waar het

ook voor is.

— Is je dat ernst, Sam? vroeg Doherty, hem nog altijd met zijn vreemd lichtende oogen strak aanziende.

— Heeft de oude Sam, jou ooit belogen, Mike? Wat je ook onderneemt — ik ben je man! En kom nu mee! Ik wilde dat het wat minder vol was vanavond maar dat gaat nu eenmaal niet.

Hij trok den bezoeker met zich mede de gelagkamer die vol bezoekers en vol rook was, en bracht hem door een smal deurtje naast het buffet in een donkere tamelijk breede gang, vanwaar een trapje van slechts 4 treden voerden naar een soort van insteekvertrekje, dat met een zeer klein venstertje op manshoogte uitzicht gaf op de gelagkamer. Het kon met een gordijntje worden afgesloten en Sam verklaarde dat het volstrekt onmogelijk was, in die gelagkamer te verstaan, wat er in deze kamer besproken werd tenzij men met opzet zeer luid ging spreken.

— Dat ben ik volstrekt niet van plan, zeide Mike lakoniek. En breng me nu Rita — zij zal niet begrijpen waarom het zoo lang moet duren.

Sam liet zijnen laten gast alleen, ging weer door de gelagkamer, en bracht daar een oogenblikje later Rita binnen.

Hier en daar zwegen de ruwe stemmen aan aan de tafeltjes en menig oog keek de slanke, elegant gekleede vrouw na, een zonderlinge wanklank in deze omgeving, temidden van deze beroekte wanden, wankle tafeltjes, en den weën stank van vervalschte brandewijn en goedkoope sigaretten.

Rita zelf haastte zich zooveel mogelijk het gelaat pogende te verbergen in het bont van haar hooge kraag en zij haalde verlicht adem toen zij in het schaars verlichte opkamertje tegenover Mike stond.

Roode Sam wendde een veelbeteekenden blik van de een naar den ander, toen verliet hij de kamer, deed zachtjes de deur achter zich dicht, en een oogenblikje daarna zag Doherty, die een blik door het smalle raampje geslagen had, de reus achter zijn toonbank staan, naast een tenger, zwart harig vrouwtje met een kleur als van oud ivoor en verbazend groote, koolzwarte oogen.

Mike ging zich eerst nog eens overtuigen, dat er zich niemand op het smalle gangetje naar het trapje bevond, deed toen de deur weer dicht, deed toen het gordijntje voor het raampje en begon aanstonds zich recht tegenover Rita plaatsend, die op een stoel aan het kleine tafeltje was gaan zitten:

— Laten wij nu snel besluiten, Rita! Er moeten spijkers met koppen worden geslagen. Je hebt gezegd dat je mij liefhad, en je weet dat ik jou sinds lang begeer. In dat opzicht zijn we het dus eens. Nu twijfel ik er niet aan of Pinkerton heeft je ook lief — en dat zou voor mij reeds meer dan voldoende reden zijn, hem uit den weg te ruimen! Maar er is meer! Ik wil zijn plaats innemen, en ik geloof dat ik daartoe het recht heb. Na de arrestatie van onzen vorigen chef, heeft Pinkerton brutaalweg diens plaats ingenomen. Jijzelf kent de middelen die hij daartoe gebruikte. Het is geen eerlijke verkiezing geweest — er is bij geknoeid! En ook al was dat niet zoo — ik acht hem niet den waren leider die onzen troep vooruit kan brengen! Hij heeft geen ondernemingsgeest, hij is niet schrander genoeg en het eenige waaraan het hem niet ontbreekt is persoonlijke moed! Maar daaraan alleen hebben wij niets — en in dit opzicht ben ik minstens zijns gelijke. Deze opdracht van vannacht doet intusschen de deur dicht. Geloof jijzelf nu in ernst Rita, dat je Raffles zoudt kunnen terugvinden.

De vrouw antwoordde niet dadelijk, en toen barste zij uit, haar oogen fonkelend van haat:

— Ik moet hem vinden — en ik zal hem vinden!

— Dat heb ik dadelijk gedacht — het is wraakzucht die je zoo vlug deed antwoorden dat je hem wel zoudt ontdekken. Maar de waarheid is, dat je het even onmogelijk vindt als ik zelf! Die opdracht van den Chef raakt kant noch wal — en hij had je even goed kunnen verzoeken, met een eierdopje het Kanaal leeg te scheppen!

— Je twijfelt dus aan mijn talenten? vroeg Rita in haar wiek geschoten.

— Volstrekt niet! Ik weet heel nauwkeurig wat je waard bent, meisje, maar al was je nog tienmaal knapper, je kunt onmogelijk in het wilde weg naar dien vervloekten zogenaamden „weldoener der armen en onderdrukten” gaan zoeken. Mocht dat echter wel het geval zijn — want per slot van rekening moet ook Raffles zijn zwakke zijden hebben — dan ben ik van plan, de eer daarvan geheel voor ons beiden te houden.

Stel je voor, dat Pinkerton er zich op ging beroemen, de man te zijn die Raffles vernietigd heeft. Dat zal ik nooit toelaten — en daarom moet hij verdwijnen, en wel hoe eer hoe liever. Ik weet dat Sam op mijn hand is, en ook Mustard is mij geheel toegedaan. Dat zelfde geldt voor tien of twaalf van onze beste moedigste mannen, die al meer dan genoeg hebben van

Mijnheer Pinkerton.

— Een Staatsgreep dus? vroeg Rita met een zacht lachje.

— Een Staatsgreep — met de volkomen vernietiging van het Staatshoofd, antwoordde Doherty koud. Je begrijpt wat ik bedoel. Voor Pinkerton en mij is er op deze wereld tezamen geen plaats. Een van ons moet verdwijnen, en ik zweer je dat niet ik dat zal zijn. En luister nu goed! Ik weet zeker, dat Pinkerton voornemens is, morgenavond de gewone vergadering te leiden van onze jongens, in den kelder onder het wijnhuis van Moeder Jeffries. Hij mag die vergadering niet bereiken. Je weet wat zijn gewoonte is. Hij gaat altijd per taxi tot aan Tower Bridge en vandaar loopt hij, altijd denzelfden weg. Op den hoek van de Theems-kade en Black Street is het altijd pikdonker. Aan het begin van Black Street die hij passeeren moet, is een oud pothuis. Jij zorgt dat je hem op de brug schijnbaar toevallig ontmoet, en als je vlak bij het pothuis bent gekomen, zorg je dat je een sigaret in je hand hebt en vraagt hem om vuur. Hij zal dan moeten stilstaan. Ik zal achter het pothuis zijn — en de rest kun je aan mij overlaten.

Even keken de twee medeplichtigen elkander in de oogen, de vrouw huiverde, een kort oogenblikje, toen zei ze eenvoudig met een zwakke stem: ik zal er zijn.

— Ik had niet anders verwacht! En denk er om, dat je precies op tijd bent, kwart voor tien, want ik kan mij daar natuurlijk niet te lang verschuilen, omdat dat achterdocht zou kunnen wekken, maar hij is een man van de klok, en dat bespaart ons heel wat moeite. Je kunt je loop wel zoo regelen, dat je nauwkeurig om kwart voor tien op de plek bent, en spreek luid, zoodat ik je stem herken.

Korten tijd bleef het doodstil in het vertrek.

Het gesprek was op een fluisterende toon gevoerd, en zij wisten dat men hen onmogelijk had kunnen hooren in de gelagkamer waar het luidruchtig genoeg toeging.

Mike stond nu langzaam op, deed een paar stappen naar de vrouw toe, trok haar tot zich omhoog, en kuste haar op de mond, lang en innig.

Toen ging hij naar het raampje, sloeg het gordijntje een weinig terzijde en keek in de gelagkamer neer.

Daar zaten nu nog een twintigtal kerels, meerendeels met gemeene tronies, en slechts enkele matrozen waren onder hen en Roode Sam scheen zich gereed te maken zijn zaak te gaan sluiten.

Doherty keerde zich naar de vrouw om, zonder dat iets op zijn gelaat verried welk vreeselijk besluit hij zooeven genomen had en zei op denzelfden zachten toon:

— Er schijnen hier dingen gebeurd te zijn waarvan ik niets wist. Heb jij ooit van De Gele Muis gehoord?

— In den vooravond voor het eerst. Cocaine, opium en zoo meer. Er moeten hooge lui achter zitten.

— Dat zei Sam ook al. Nu, laten wij nu gaan — het is al laat.

De vrouw was heel dicht bij hem komen staan en vroeg, haar brandende oogen in de zijne:

— Hoe denk je het te doen?

— Dat heb ik nog niet uitgemaakt, maar het moet zachtjes gebeuren. Zacht en vlug! Van een revolver is natuurlijk geen sprake. Laat het maar aan mij over — hij zal die vergadering nooit bereiken. Kom nu mee!

Hij opende behoedzaam de deur, keek links en rechts, luisterde even maar er was niet het minste te bespeuren. Hij wenkte Rita, en beiden gingen het kleine trapje af, kwamen in de gang en opende de deur van de gelagkamer, juist toen de straatdeur openvloeg en een vrouw meer binnenstruikelde dan zij binnentrad ruw voortgeduwd door een grooten, zwaargebouwden kerel, die dreigend zijn harde vuist tegen haar ophief en bulderde:

— Durf jij je tegen mij verzetten, slet? Je doet wat ik zeg, of ik sla je hersens in als een leege eierschaal.

De vrouw, jong nog maar met een verlept gelaat reeds onder het laagje goedkope schmink kromp angstig ineen en wreef schuw naar den kerel opziende haar schouder, die waarschijnlijk reeds in aanraking was geweest met zijn harde vuist. Toen zeide zij met een stem, heesch van onsteltenis en vrees, terwijl er een smeekende blik in haar nog mooie oogen kwam:

— Och toe, Jim, vraag alles, maar vraag me dat niet! Zou ik jou moeten helpen om een onschuldig kind in je macht te krijgen, terwijl je mij voor dank in een hoek zoudt trappen? Ik heb je altijd gediend als een slavin, ik heb je helpen spelen, ik ben om jou een verachtelijk schepsel geworden, maar dit kun je niet van mij vergen Jim. Laten de jongens oordeelen — dat kun je heusch niet!

— Je durft me dus tegenspreken? schreeuwde de man woest. Daar dan!

Hij had de vrouw neergeworpen, en hief den voet met den zwaren laars op, om haar te

trappen, toen hem dit belet werd door een anderen man, die achter hem was binnengekomen en nu op rustigen toon zeide :

— Laat die vrouw met rust, lafbek, of je krijgt met mij te doen.

Zeër verbaasd, met een blik van ongeloof in zijn kleine, haast dichtgeknepen oogen, wenden de kerel zich om en hij zag een man voor zich bijna even groot als hij maar lang niet zoo zwaar gebouwd en die er als een schipper uitzag, met zijn kinbaardje en zijn kleine ringen in de ooren.

Hij begon bulderend te lachen, maar eensklaps hield hij daarmee op, en zei dreigend :

— Zou jij mij willen beletten om dat serpent te straffen, als ze ongehoorzaam is ?

— Dat zal ik, als je haar straft op een manier, die je zelfs tegen een beest niet mag gebruiken.

— Ik geloof waarachtig, dat de kerel het meent ! bulderde de man. Dan zal ik je laten zien, wat ik om jouw waarschuwingen geef.

Weer lichtte hij den voet op, om nu de vrouw te trappen, die doodelijk verschrikt op den grond was blijven liggen en een seconde later lag hij 5 Meter verder zelf op den grond, alsof hij was neergêveld door een onbegrijpelijke macht.

Doodsbleek krabbelde hij overeind, uitte een gemeene vloek, en er kwam een moordzuchtige uitdrukking op zijn breed gelaat met de roofdierkaken, toen hij met een loerende blik langzaam vooruit trad, terwijl zijn rechterhand langzaam naar zijn broekzak ging.

De varensgezel moest hebben begrepen, wat de man van plan was, want hij was hem even te vlug af, trad bliksemsnel op hem toe, wist den pols te grijpen van de hand die een groot mes omklemd hield, ontwong hem dit zonder de minste moeite, en velde daarop den bruut met zulk een verschrikkelijken kaakslag, dat de man opnieuw ter aarde ging, ditmaal met het hoofd tegen een grooten ijzeren kachel sloeg en bewusteloos bleef liggen.

Het geheele tooneeltje had zeker niet veel langer dan een minuut geduurd.

Maar toen Mike zich tot Rita wendde, om glimlachend een korte opmerking te maken, zag hij tot zijn verbazing, dat zij doodsbleek was geworden, zij had haar hand met zooveel kracht om zijn benedenarm geklauwd, dat het bijna zeer deed. Haar groote oogen waren onafgewend op den bootsman gevestigd en toen trok zij snel haren medeplichtige weer achteruit in de donkere gang en bracht er met moeite uit, hijgend en bevend :

— Hij is het, Mike ! Hij is het !

— Ben je gek geworden ? Wien bedoel je ?

— Het is Raffles ! Ik zweer het. Het is zijn stem ! Ik kan mij onmogelijk vergissen. Bliksemsnel ging het Mike door de gedachte, dat, naar het zeggen van de lieden in de buurt John Raffles menigmaal vermoemd en laat in den nacht de wijken der armoede en der schande bezocht, voortgezweept door een drang waaraan hij geen weerstand kon of wilde bieden.

Zijn schijnbaar zoo effen, onbeduidend gelaat, vertrok zich tot een afschuwelijke grijns, toen hij in de duisternis zijn mond vlak bij het oor van de vrouw bracht en haastig fluisterde :

— Kun je je onmogelijk vergissen ?

— Onmogelijk ! Het is zijn stem — het is zijn gestalte, het zijn zijn oogen — ik ben zeker van mijn zaak.

De man liet een kort lachje hooren en zei koud :

— En zou je je vergissen — des te erger voor den man dien het zou betreffen, maar deze kans mogen wij niet laten ontsnappen. Vluggem hem na, als het tenminste nog niet te laat is.

— Maar hij kent mij ! Hij zal dadelijk begrijpen wat je wilt !

— Dat is zoo ! Blijf dan hier — laat je niet zien — ik zal het alleen opknappen.

En terwijl Rita met kloppend hart alleen achterbleef in de duistere gang, opende de bandiet weer voorzichtig de deur en zag dat de varensgezel, wie hij dan ook zijn mocht, zijn arm beschermd om de sidderende vrouw had geslagen en haar nu juist wegvoerde, nagestaard door blikken, die van alles uitdrukten — vrees, bewondering, woede !

Men liet echter den man ongemoeid, die op zulk een voortreffelijke wijze van zijn handen wist gebruik te maken, en zoo trad hij dan met haar naar buiten in de duistere straat.

Volkomen duister was het echter niet meer. In het Oosten begon de hemel zich zwakjes te kleuren met een schijnsel dat de nadering van den dag aankondigde.

De man sprak op zachten toon enkele woorden tot de vrouw, die schuw naar hem opzag, hem een dankbaren blik toezond, en toen haastig wild snikkend wegsnelde.

De man was alleen. Hij bleef de vrouw eenige oogenblikken nakijken, zette toen de kraag van zijn duffelschen jekker op en liep zonder overhaasting de straat in een tegenover gestelde richting af.

Op een duister gedeelte hoorde hij voetstappen, sluipende schreden achter zich. Wie de man ook was — hij scheen iemand te zijn, wiens instinct hem van naderend gevaar op de

hoogte bracht. Hij wendde zich om. Maar hij was de helft van een seconde te laat.

Op tien passen afstand van hem stond een man stil, die een revolver ophief, even mikte en vuurde.

De schippersgezel, doodelijk getroffen, wankelde even, bracht de hand naar de borst en viel

toen plat voorover in een modderplas, de armen terzijde gestrekt als een gekruisigde.

En nog voor hij den grond met zijn volle lengte mat, nog voor de scherpe droge knal van het schot geheel was weggestorven, was de moordenaar ijlings een pikdonker slop binnen gesprongen, en verdwenen.

De fijne asch van de „DUBEC” cigaret kent Lord Lister uit duizenden!

HOOFDSTUK III.

DE MAN ACHTER HET POTHUIS.

De volgende dag was zoo mogelijk nog naargeestiger en dreigender dan de vorige. Het regende bijna aan een stuk, en over geheel Londen hing als het ware een nevel van melancholie en eindelooze triestheid.

Het had zelfs langen tijd gemist, en pas tegen zeven uur in den avond was die bijna ondoordringbare *fog* weggedreven en kon men althans weer behoorlijk zien, bij het licht van de zeer vroeg opgestoken straatlantaarns.

Het was omstreeks 8 uur, toen Mike Doherty en Rita Nueva elkander ontmoetten voor de deur van een Italiaansch restaurant in Soho.

De ellendeling, had de vrouw den geheelen dag niet durven bezoeken, uit vrees dat de politie misschien naar hem zocht.

Maar naarmate de uren waren verstreken, nam zijn zekerheid en zijn zelfvertrouwen ook weer toe.

Het was duidelijk dat hij zich noodeloos bezorgd had gemaakt.

En hoe zou het ook mogelijk zijn geweest, dat men juist hem als de dader had aangewezen?

Niemand wist iets van het korte gesprek in de duistere gang, niemand kon eenig verband zien tusschen het korte gevecht dat de man in de kroeg van Roode Sam geleverd had met den grooten kerel, die nu gewond in een ziekenhuis lag en zijn eigen heengaan.

Niemand ook was op de plek aanwezig geweest toen het schot viel!

Neen, hij wist dat hij zich nu volstrekt veilig kon gevoelen. Zijn stem was dan ook vast toen hij zachtjes zeide:

— Alles loopt voortreffelijk, Rita. Wij hebben nog twee uren den tijd. Kom vlug mee.

— Is het — is het geslaagd?

— Vraag me nu niets — ik kan hier op straat niet met je praten!

Hij had haar onder den arm gegrepen, stak snel de straat met haar over, en liep op een standplaats van taxi's toe.

De portier van den eersten wagen opende het portier, met een onverschillig gebaar en Mike noemde de Tower Bridge als adres.

Zoodra de taxi zich in beweging had gezet begon hij:

— Alles is goed gegaan! Van Mijnheer Raffles hebben wij niets meer te vreezen — als tenminste — kogels hun werk nog doen!

— Weet je zeker dat je hem geraakt hebt? vroeg Rita, die zich dicht tegen hem had aangedrongen.

— Midden in de borst! antwoordde Mike, met een leelijken grijns.

— Maar was dat niet erg gewaagd? Ik kon zelfs het schot daarbinnen in de kroeg van Roode Sam hooren! Toen ben ik maar gauw aan de haal gegaan!

— Er was niemand, zeg ik je! Pas toen ik halverwege een pikdonker slop was, hoorde ik snelle voetstappen. Die waren natuurlijk

van de menschen die op het schot kwamen toe-
loopen.

— Maar ik heb zorgvuldig alle bladen nage-
lezen en ik heb niets van het geval beschreven
gevonden.

— Verwondert je dat soms? riep Doherty
schouderophalend uit. Van zulke gevallen
maken ze in die buurt niet zoo'n ophef, en
halen er liefs de politie niet bij. Ze zullen
hem wel dadelijk in het kanaal hebben gesmeten
dat op vijftig passen afstand voorbij stroomt.

— Het is bijna te mooi om waar te zijn!
zeide Rita, zich even van hem afwendend
en met haar zwarte oogen peinzend naar buiten
staarde. Want bedenk eens — het is toch
mogelijk, al is het niet waarschijnlijk dat ik —
dat ik mij vergist heb, en dat het inderdaad
niet Raffles is geweest!

— Dat zou dan een vergissing zijn geweest,
meisje, die een menschenleven zou hebben
gekost! hernam Doherty droogjes. En die
onzekerheid van jou komt wat laat!

— Het is geen onzekerheid, ik zou er met
plezier een eed op hebben gedaan dat het zijn
stem was die ik hoorde — maar men kan zich
immers wel vergissen.

— Ongetwijfeld! Laten wij dan maar hopen,
dat dit niet het geval is! Overigens zoodra ik het
kan doen zonder gevaar te loopen, zonder
achterdocht te wekken, zal ik een onderzoek
in stellen om te weten wat er met hem gebeurd
is. Verneem ik daarbij dat hij gegrimed was,
dat die zoogenaamde varengast een pruik
droeg of een valsch baardje — dan behoeven
we toch zeker niet meer te twijfelen?

— O neen, dan was het stellig Raffles, die
daar zoo eensklaps de gelagkamer van Rooie
Sam binnenkwam.

— Dat is dus afgesproken! Nu voor het
zaakje van aanstonds! Ik zal je zoo dicht
mogelijk bij de Tower Bridge afzetten, mis-
schien zul je wel een half uur moeten wachten,
maar beter te vroeg dan te laat! Je mag hem
in geen geval missen! Dat moet je maar voor
de goede zaak over hebben.

— Je kunt op mij rekenen, Mike!

— Je hebt toch al gegeten?

— Ja, in Soho. En — ben jij heelemaal
gereed?

In plaats van te antwoorden, dompelde
Doherty zijn hand in den ruimen binnenzak
van zijn overjas en haalde daaruit een splinter-
nieuw, sterk mes te voorschijn, in een lederen
schede.

Het was een soort kort slagmes en blijkbaar
van goede hoedanigheid.

Het was een soort kort slagmes en blijk-
baar van goede hoedanigheid.

— Mij dunkt dat dit dingetje wel afdoende
zal zijn! grinnikte hij. Als Pinkerton dit tus-
schen de ribben krijgt, dan zullen wij van hem nooit
meer last hebben!

De vrouw had het mes een oogenblikje in de
kleine gehandschoende handen genomen, draai-
de het om en om, onderzocht den punt, den
breeden rug, de scherpe snede, en gaf een goed-
keurend knikje.

Maar eensklaps keek zij hem aan en vroeg
verschrikt:

— Dat mes is splinternieuw — heb je dat
vandaag zelf gekocht?

— In eigen persoon! antwoordde Doherty
glimlachend.

— Maar dat is al heel onvoorzichtig, zeide de
jonge vrouw, haastig het mes weer in de schede
stekend en hem teruggevend.

— Maar jij kleine gauwdief — denk je soms
dat ik zoo dom ben geweest, mij niet eerst heel
zorgvuldig te vermommen? Ik heb het mes
gekocht in Reading, zoodat vijf mijlen van
Londen en ik had mij verkleed als een vee-
drijver. Die gebruiken veel zulke messen, en er
werd dan ook heelemaal niet op mij gelet bij
Smith's winkel, waar het trouwens vrij vol was
toen ik er binnentrad. Neen — op dit punt
kunnen wij volkomen gerust zijn.

— En ben je ook volmaakt zeker, dat wij
Mustard, Rooden Sam, en minstens tien andere
jongens op onze hand hebben?

— Volmaakt zeker. Ik heb deze zaak niet
op touw gezet, alvorens mij eerst te overtuigen,
hoe mijn kansen zouden staan als Pinkerton
er eens niet meer was! Hij is weinig getapt,
en velen gehoorzamen hem alleen uit vrees!
En de jongen weten wel dat de ruil hun alleen
niets anders dan voordeel kan opleveren.

Hij hield plotseling op om een blik op zijn
horloge te werpen, keek toen naar buiten en
zeide, na het moordwapen weer in zijn binnenzak
te hebben laten glijden:

— Over een kwartier zullen wij er zijn. Het
ontbreekt je toch niet aan moed?

De vrouw wendde hem langzaam het gelaat
toe en hij las niets anders dan koude vastbe-
radenheid in haar blik, toen zij rustig ten ant-
woord gaf:

— Je zult wel zien, Mike, dat je je niet aan een
onwaardige verbonden hebt! Als jouw hand
over een uur even vast is als mijn hart op het
oogenblik rustig, dan ben je nog voor het
middernachtelijk uur aanvoerder van de Roode
Ster. Dan ben je de Voorzitter van den Raad

van Vijf, dan is je gezag onaantastbaar!

— En dan hoop ik de jongens te toonen, dat onze afdeeling nog wel tot andere en betere dingen in staat is, dan die zij tot dusverre heeft getoond, voegde Doherty er aan toe, en zijn gelaat, dat hij anders zoo meesterlijk in een onverschillige plooi wist te houden, had een dierlijke uitdrukking gekregen van zegepraal en wraaklust.

Aan de misdaad van den vorigen nacht scheen hij in het geheel niet meer te denken, koelbloedig zag hij reeds een volgende onder het oog!

En welk een triomph voor hem, wanneer hij dien avond op de vergadering van de Roode Ster kon mededeelen, dat hij er in geslaagd was, nog voor hij tot chef was verkozen, den gehaten, gevreesden Raffles uit den weg te ruimen.

Hij had de hand van de vrouw gegrepen en drukte ze met kracht. En hij vervolgde:

— Wij zullen heerschen, Rita! Jij en ik! Er zal een goeden tijd voor ons aanbreken — wij zullen de Roode Ster tot macht en aanzien brengen, en iedere rijke Londenaar zal haar moeten vreezen, zooals hij den dood vreest! Maar daar is de brug, kalm, en denk aan alles wat ik je gezegd heb. Laat mij je horloge eens zien! Wacht — ik zal het precies gelijk zetten met het mijne! Zoo — dat is gedaan; Nu verschelen onze horloges geen seconde. Dus nogmaals — wacht hem op — voer hem langs het pothuis, en zorg dat je daar nauwkeurig om kwart voor tien bent. Je vraagt hem om vuur voor je sigaret, — en je tracht hem zoo te draaien dat hij met zijn rug naar me toestaat. En niet treuzelen, geen tijd verliezen, want dat zou den geheelen toelag kunnen doen mislukken.

De vrouw knikte slechts.

Op hetzelfde oogenblik stond de taxi stil, en de chauffeur reikte naar achteren om het portier te openen.

Doherty haalde wat klein geld uit zijn zak, en betaalde den man, die bijna dadelijk weer wegreed.

Het was zeer donker, maar het ijzerwerk van de geweldige brug stak toch vrij scherp af tegen den nachtelijken hemel.

Nog altijd donderden er karren en vrachtauto's over het brugdek.

Even liepen de beiden zwijgend naast elkander voort, en toen zeide Mike Doherty zeer zacht, na nogmaals zijn horloge te hebben geraadpleegd:

— Nu moeten wij van elkander scheiden, ga je post betrekken! Zoodra het gedaan is, zorg

dat je uit de voeten komt, dadelijk naar de vergaderzaal! Ik zelf moet daar het bericht kunnen brengen, als het noodig is! Voel je je rustig?

— Volkomen rustig! antwoordde Rita met een glimlach, en blijkbaar had zij op dat oogenblik geheel vergeten, dat de man, dien zij nu verraderlijk wilde vermoorden, eenmaal haar vriend was geweest, dat zij hem eenmaal had liefgehad.

In de duisternis verlieten zij elkander, en volkomen bedaard ging Rita haar uitkijkpost betrekken, niet ver van den oprit naar de groote, wereldberoemde brug.

Zij stond in de schaduw van wat weleer een huis was geweest ten behoeve van de nachtwakers, welk schilderachtig gebouwtje men nog steeds gebruikte als kantoortje van den brugwachter.

Het was er zoo volkomen donker, dat er bijna niets anders van haar te zien viel dan haar bleek gelaat.

Zij had er eerst over gedacht een sluier om te doen, maar dit toch nagelaten, uit vrees dat Pinkerton daardoor achterdocht mocht krijgen.

Want hij kende haar maar al te goed, en al had hij haar met een gewichtige opdracht belast, hij moest weten hoe verraderlijk en valsch zij was.

Zij hoorde een naburige kerkklok langzaam halftien slaan en zij kreeg het koud.

Zij liep voorzichtig wat heen en weer, voorbij de aanlegplaats van een sleepmaatschappij, langs balen, vaten en kisten, die blijkbaar op verscheping wachtten, telkens zorgdragend zooveel mogelijk in de duisternis te blijven.

De Theemskade is op die plek tamelijk breed, en zij behoefde dan ook geen vrees te koesteren, dat men haar gemakkelijk zou kunnen ontdekken, van de aan die kade gelegen huizen uit. En van herkennen zou in het geheel geen sprake kunnen zijn.

Ondanks haar kalmte echter, voelde zij zich langzamerhand aangrijpen door een zonderlinge onrust.

Als Pinkerton eens wegbleef? Als hij ditmaal eens een andere weg volgde? Als hij eens een taxi nam wegens het slechte weer, en verder reed dan de Tower Bridge?

Dan zou er weer een geheel ander plan beaamd moeten worden, misschien ook sloeg op de vergadering van dezen avond de stemming wel geheel ten zijnen gunste om, en dan zou een moordaanslag ook met geheel andere oogen worden aangezien dan thans.

Maar om vijf minuten over half tien voer er

plotseling een schok door haar lichaam.

Zij had de hooge gestalte van Pinkerton herkend.

Hij liep met vasten stap over de brug, vlak bij de leuning, goed gekleed zooals altijd, zonder echter door zijn kleeding ook maar in het minst de aandacht te trekken.

Rita ging haastig wat terug, berekende nauwkeurig den afstand, en liep toen naar de brug toe, alsof zij daar maar toevallig was.

Vlak bij den hoek van een reusachtigen pijler liepen zij elkander bijna tegen het lijf.

— Neem mij niet kwalijk — Rita, ik zou je daar bijna onderstboven zijn geloopen, zeide Pinkerton met een korten lach. Maar vergis ik mij, of sla je den verkeerden weg in?

— Welneen — natuurlijk ga ik naar de vergadering! antwoordde de vrouw, eveneens lachend. Maar ik heb nog maar een paar sigaretten bij me en ik weet een winkeliertje, dat er ook 's avonds nog wel verkoopt aan goede bekenden, maar het komt er ook niet op aan, Moeder Jeffries kan me er wel aan helpen! Ik loop zoover met je mee.

— Een goed voornemen! Ik behoef je zeker niet te vragen of de dag van vandaag je al iets verder heeft gebracht. Je weet wat ik bedoel?

— Nu, dat zou wel wat veel gevergd zijn, zeide Rita, schouderophalend, en zij moest even het gelaat afwenden om den glans van duivelsche voldoening in haar zwarte oogen voor haar slachtoffer te verbergen.

— Dat erken ik — maar misschien had het toeval je kunnen helpen, merkte Pinkerton lachend op.

Hij liep met groote stappen voort, en Rita vreesde dat zij op die wijze te vroeg op de noodlottige plek zouden aankomen, en daarom zeide ze, haar kleine hand op zijn arm leggend:

— Hemeltje lief, loop toch niet zoo vreeselijk hard! Je maakt me heelemaal buiten adem!

— Het weder is anders weinig geschikt om te dreutelen! meende Pinkerton, maar hij matigde toch zijn stap.

Eenige oogenblikken zeiden zij niets, want zij moesten nu de Theemskade oversteken, en daar was ook op dit uur nog voldoende verkeer om oplettendheid noodzakelijk te maken.

Toen zij weder op het smalle trottoir waren, begon Pinkerton weer.

— Het verwondert me eigenlijk wel wat, dat Mike Doherty niet bij je is.

— Hoezoo? vroeg Rita op onschuldigen toon.

— Wel, ik heb den indruk gekregen, dat jullie in den laatsten tijd bijster goede vrienden zijn.

— Jaloersch? vroeg Rita met een glimlachje.

— Dat weet je wel beter! Tusschen ons is het uit — en voor goed!

— Maar ik zeg je dat je je vergist Ralph, er is volstrekt niets bizonders tusschen ons — wij zijn collega's en meer niet.

— Wel, het zijn mijn zaken niet, zeide Pinkerton luchtig. Jullie kunnen doen wat je verkiest. Maar eigenlijk had ik verwacht, dat hij nu wel in je gezelschap zou zijn.

Vluchtig nam Rita hem even van terzijde op, en een kort oogenblik meende zij iets van wantrouwen op zijn krachtig, heerschzuchtig gelaat te lezen. Een paar seconden voelde zij zich onzeker, maar toen bedacht zij dat zij zich moest vergissen. Waardoor zou Pinkerton argwanend hebben kunnen worden? Het was onmogelijk, dat hij door iets, dat voorafgegaan was, achterdocht had kunnen krijgen — daartoe hadden Mike en zij hun rol te goed gespeeld.

Zij meende tersluiks op haar polshorloge te hebben gezien, maar de man naast haar moest wel oogen hebben als van een valk, want hij zeide glimlachend:

— Je bent toch niet bang, dat je te laat op de vergadering zult komen? Als je in gezelschap van den Chef verschijnt, zal niemand je een verwijt durven maken!

— Natuurlijk — als ik verschijn, zal niemand je een verwijt durven maken!

— Natuurlijk — als ik verschijn in gezelschap van den chef...

Rita had een kort zenuwachtig lachje doen hooren, bij het uitspreken van die woorden.

Zij had dit onmogelijk kunnen weerhouden ofschoon zij meende te gevoelen, dat Pinkerton haar verwonderd opnam.

Zij had nog drie minuten.

Nog een hondertal schreden scheiden hen beiden van het begin van de Black street, die haar naam volkomen verdiende, want het was er inderdaad zoo donker als in een kolenmijn, ondanks de flauwtjes brandende lantaarn bij het begin, juist aan de zijde van het pothuis, maar toch nog zoover daarvan verwijderd, dat het kleine, uitgebouwde huisje, een inktzwarte schaduw wierp.

Zij had haar sigarettenetui geopend en haalde een sigaret te voorschijn.

Haar gelaat was zeer bleek, al poogde zij zich ook tot het uiterste te beheerschen toen zij, juist op het oogenblik dat de kerkklok van zooveen een enkelen galmenden kwartierslag liet hooren, op nauwelijks een meter afstand van het pothuis stilstond en vroeg met een

stem, die zij volkomen natuurlijk waande :
— Heb je even vuur voor me, chef ? Ik snak naar een trekje !

Pinkerton wilde haar onder het voortloopen zijn sigarenaansteker geven, maar zij dwong hem om stil te staan, door zoogenaamd toevallig haar hand op zijn arm te leggen.

Hij wendde zich wat naar haar om, en knipte den aansteker aan.

En toen het schijnsel op haar gelaat viel, zeide hij, terwijl zij de sigaret in brand zoog :

— Scheel je iets ? Laat dat rooken anders — je ziet zoo bleek als een doode ! Je moest liever . . .

Verder kwam hij niet.

Achter hem was een dreigende gedaante opge-

rezen, zonder eenig gerucht te maken.

Voor een onderdeel van een seconde blonk er iets in het licht van de lantaarn.

Een vuist kwam met kracht neer, en het mes drong den ongelukkige tusschen de beide schouderbladen in den rug.

De sigarenaansteker viel uit zijn handen, en kletterde neer op de keien.

Pinkerton liet slechts een dof gekreun hooren, en toen was het alsof hij op den grond neerknielde, en zich langzaam uitstrekke om zich op de vette, morsige keien ter ruste te begeven . . .

En op het zelfde oogenblik snelden een vrouw en een man als door duivelen achtervolgd haastig weg van de bloedige plek.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK IV.

DE GEESTVERSCHIJNING.

Mike Doherty was het eerst bij het huis van Moeder Jeffries.

Hij had zich volkomen hersteld. Hij was rustig en zeker van zichzelf.

Geen enkel bloedspatje had hen kunnen treffen, het moordwapen kon hem niet verraden, en hij wist nauwkeurig wat hij aanstonds zou zeggen en doen.

Het kon niet anders of het lijk zou spoedig gevonden worden, het bericht van den dood van Pinkerton zou dadelijk de ronde doen in deze wijk, waar de misdaad den scepter zwaaide, en hij zou gemakkelijk spel hebben;

Zeker, menigeen zou hem verdenken. Misschien zou deze of gene hem openlijk betichten, maar wat deed dat er toe? Niemand immers zou het durven wagen, hem van den moord te beschuldigen. Men kende hem wel, en wist hoe verschrikkelijk hij was in zijn wraak. Wie zou het aandurven, een klacht in te dienen bij de Justitie? Waar waren de bewijzen? Wie had de misdaad met eigen oogen zien plegen? Neen — hij gevoelde zich volkomen zeker van zijn zaak. Hij trad dan ook met een opgewekt gelaat het wijnhuis binnen van de vrouw, die onder het geboefte als Moeder Jeffries was bekend.

Zij was een klein, heel proper en zindelijk vrouwtje, met een nog frisch gezicht ondanks haar zestig jaren, en wie haar zoo zag, kon zich onmogelijk voorstellen, dat zij de beschermende hand hield uitgestrekt over het uitvaagsel van Londen, dat zij een gevaarlijke heelster en een afschuwelijke koppelaarster was.

Alleen de politie wist nauwkeurig wat zij van dat propere vrouwtje te denken had, en hield haar scherp in het oog, ofschoon dat moeilijk genoeg was, want Moeder Jeffries paarde een natuurlijk tooneelspeelsterstalent aan een zeldzame sluwheid. En nog nooit was de politie er in geslaagd, haar op heeterdaad te betrappen, ofschoon men bij Scotland Yard volmaakt zeker wist, dat zij de hand had gehad in eenige opzienbare inbraken van de laatste maanden, door het gestolen goed zoodanig te verbergen dat er niets van kon worden opgespoord.

Ook was de politie er van overtuigd, dat Moeder Jeffries ergens in haar vrij groot huis, dat zeker nog de kronen van Maria Stuart had gezien, een goed verborgen schuilplaats

had, waar zij haar gevaarlijke gasten ontving, en waar het lichtschuw gespuis bijeen kwam, om nieuwe plannen te beramen, maar ze had er nog nimmer in kunnen slagen ter gelegenheid van haar zeldzame invallen die plaats vonden als gevolg van een vermeende overtreding van de drankwet, die verblijfplaats te ontdekken.

Zij had er de bewijzen van, dat die moest bestaan — maar dat was dan ook alles.

En Moeder Jeffries lachte maar eens witjes bij die invallen, bleef altijd uiterst hoffelijk, maakte zich nooit kwaad, vertoonde altijd hetzelfde uitgestreken gezicht, met de gladdige, baksteenroode wangetjes, het keurig opgemaakte haar, en de nog gave, witte tanden.

De gelagkamer was als de waardin — zindelijk, goed onderhouden.

Op dat punt was Moeder Jeffries zeer streng en zij waakte dan ook tegen spuwen, morsen, en andere ongerechtigheden.

Haar wijnhuis was zeker een unicum in die buurt van vuil en bederf.

De toonbank met haar zijkasten blonk als een spiegel.

De zaal was niet groot, maar bood toch gemakkelijk onderdak aan een vijftigtal bezoekers, die dan allen aan tafeltjes konden plaats nemen.

Voor de zinken toonbank stonden bovendien nog acht krukjes, die echter altijd gereserveerd bleven voor de uitverkorenen van den huize. Reeds eenige malen had een vreemde eend in den bijt moeten ervaren dat men niet ongestraft plaats nam op een van die acht zetels.

Doherty moest tot de uitverkorenen behooren want hij liep regelrecht op zulk een krukje toe, nam er op plaats, glimlachte eens tegen Moeder Jeffries, die altijd geheel alleen de bediening waarnam en in haar buffet bezig was met het opwrijven van glazen ofschoon die reeds blonken als kristal, en die vriendelijk terugknikte.

Hij raadpleegde zijn horloge en zag dat het al vijf minuten voor tien was.

In de gelagkamer zaten reeds een achttal mannen, waarvan er zeker zes tot de bende behoorden, die zich echter, zooals voorgescreven was — men kon nooit weten of er politie in de buurt leorde — geen notitie van elkander namen, en deden alsof zij elkander vreemd waren.

Even om voor tien kwam Rita binnen.

Zij was nog altijd bleek, maar ook zij had zich

blijkbaar hersteld, en ging met een glimlachje op de heelster toe, die zij zonder een woord de hand drukte.

Klokslag tien uur ging Moeder Jeffries persoonlijk de voordeur sluiten, door er de grendels voor te schuiven en verdween toen haastig door een deurtje in het buffet.

Men hoorde een sleutel omdraaien in het slot, en bijna dadelijk daarop openden zich in het buffet zelf twee kleine klapdeurtjes, die gesloten zijnde, zoo nauwkeurig tegen elkander pasten, dat het onmogelijk was, hier iets anders te vermoeden dan den voorwand van een gewone toonbank.

Weer klonk er een knarsend geluid en toen schoof er, juist achter die opengeklapte deurtjes, en dus rechtstandig onder het blad van de toonbank een gedeelte van den vloer op zijde, omstreeks een meter lang en half zoo breed, en een donker gat werd zichtbaar, en daaronder flauwtjes de houten treden van een stijle, smalle trap.

Het was duidelijk dat Moeder Jeffries in een aangrenzend vertrekje een mechaniek in werking had gesteld, dat zij zelfs voor de meest vertrouwde vrienden geheim verkoos te houden.

En voor de ingewijden was het nu ook duidelijk, dat alle aanwezigen in de gelagkamer, bendeleden moesten zijn, anders waren zeker die deurtjes niet geopend, maar had de waardin eerst alle ongewenschte elementen met een zoet lijntje naar buiten gelokt.

En inderdaad verdwenen dan ook allen die daar waren, een voor een, en met een vlugheid, die op gewoonte wees, door de smalle opening, en langs de trap.

Doherty ging als laatste.

Daarom was hij ook verplicht, het waarschuwingssein te geven, en snel moest hij zijn hoofd bukken, want nauwelijks had hij op het knopje gedrukt, of de deurtjes vlogen dicht, en rakelings boven hem schoof het vloerluik weer op zijn plaats.

In een tastbare duisternis daalde het gezelschap zwijgend de stijle trap af, die achttien treden telde.

Zij bleek naar een kelderruimte te voeren, waar zich niets anders bevond dan een ongebruikt wijnrek.

Hier had de eerste man licht gemaakt door een schakelaar om te draaien.

Nog altijd was er geen woord gewisseld.

De kelder leek geen anderen uitgang te hebben dan langs de trap, maar spoedig bleek dit slechts schijn te zijn. Want Doherty was op het wijnrek toezetreden, telde snel de ijzeren staaf-

jes, waarop de flesschen wijn hadden moeten rusten, als die er geweest waren, op de derde rij van onderen, en drukte het negende staafje zachtjes een weinig omlaag.

Dadelijk schoof de helft van het wijnrek terzijde, met een stuk van den muur waartegen het rustte, en maakt aldus een opening vrij waardoor een man zich juist even kon heenwringen.

Een lange, vrij sterk dalende gang strekte zich van die opening af uit.

Doherty, die opnieuw weer de laatste was, duwde deze zonderlinge deur weer dicht, met behulp van een soort van kruk, aan de zijde van de gang, totdat een klikkend geluid hem waarschuwde dat de verbinding weer tot stand was gebracht.

Ook deze gang kon tamelijk helder verlicht worden met electrisch licht en bij het schijnsel daarvan liepen allen snel voort, daalden daarbij steeds lager, moesten tot tweemaal toe een steenen trap van tien treden afgaan, en bereikten eindelijk een vrij ruim, ondergronds vertrek, van de gang afgesloten door een gewone, maar stevige deur, die op dat oogeblik bevaakt werd door een soort van cipier, die nauwkeurig alle binnentredenden opnam en hen naar hun herkenningsteeken vroeg — een zeven puntige ster van vuurrood geëmailleerd blik, waarin de chef eigenhandig zijn voorletters gekrast had.

Een paar malen nam de cipier een soort van meetinstrument ter hand, en nam zeer zorgvuldig de maten op van het herkenningsteeken dat hem ter hand werd gesteld. Blijkbaar had men reeds gepoogd die Ster na te maken!

De zaal — zoo mocht men dat groote vertrek wel noemen, was zeker wel dertig meter lang en één meter of tien breed. Misschien was het vroeger wel een lagerruimte geweest van een bierbrouwerij of iets dergelijks.

Het verwulf werd op twee plaatsen geschoord door zware, gemetselde bogen. En in elk geval moest dit onderaardsche vertrek vrij ver verwijderd liggen van het café van Moeder Jeffries, want de tocht onder den grond, te rekenen van het ondereinde van de houten trap af, had wel bijna tien minuten geduurd.

De zaal werd verlicht door twee electrische lampen met reflectors, tegen de zoldering bevestigd. Er stonden vier of vijf rijen lage banken, zooals men ze wel in kinderspeeltuinen ziet, en daar tegenover was een soort van laag podium, waarop de bestuurstafel met de vijf stoelen geplaatst was.

Er bleek reeds een eerste groep vroeger te

zijn binnengegaan, en in de zaal waren nu een veertigtal mannen en drie of vier vrouwen verzameld.

De Raad van Vijf bleek reeds op het podium te hebben plaats genomen en was voltallig, op den Voorzitter, op Pinkerton na.

Men hoorde hier en daar fluisteren, en enkele oogen gingen snel in de richting waar Doherty gezeten was, die zeer bedaard een sigaret rookte.

Het was duidelijk dat men op iemand wachtte die onmisbaar was.

Nu en dan keek een lid van den Raad van Vijf ongeduldig op zijn horloge, en maakte dan een fluisterende opmerking tot den man die naast hem zat.

Om kwart over tien was de hooge stoel in het midden achter de tafel nog altijd onbezet.

Toen overlegden de vier anderen vlug en op gedempten toon met elkaar, en een hunner, Arbuckle geheeten, een dik man met een paffeurig, bleek gezicht, stond op, en begon, na een korten hamerslag:

— Kameraden! Volgens de reglementen neem ik, nu er een kwartier verlopen is na het vastgestelde aanvangsuur, als tweede Voorzitter het woord, daar onze chef door een of andere omstandigheid verhinderd schijnt te zijn de vergadering te leiden die hij zelf noodzakelijk achtte. Wij zijn bijna voltallig en daar wij op de hoogte zijn van wat de chef hier wilde bespreken, geloof ik, de vergadering al als geopend te kunnen beschouwen. Wij hebben op onze agenda staan eenige punten die van genoegzaam belang zijn om er al onze aandacht aan te wijden. Als voornaamste daarvan mag ik wel beschouwen de plannen om den strijd aan te binden tegen onze grootere vijand, den meester-dief, die weer het hoofd opsteekt, John Raffles!

— John Raffles is dood! klonk plotseling een kalme stem.

Iedereen wendde het hoofd in de richting van waar die woorden kwamen, en zij bleken te zijn uitgesproken door Mike Doherty.

Rita wierp een snellen blik in zijn richting.

Zij begreep dat met deze woorden de veldtocht van haren nieuwen vriend een aanvang had genomen.

Binnen een half uur kon het beslist zijn, of hij als leider van de Roode Ster deze vergadering zou verlaten.

Het bleef een tijdje lang stil op de woorden van Doherty en toen hernam Arbuckle, blijkbaar zeer verbaasd:

— Wie zeide dat?

— Dat zeide ik, Mike Doherty!

— Hoe kun je zoo zeker zijn van je zaak, Mike Doherty?

— Daar heb ik mijn redenen voor!

— Je zegt dat Raffles dood is?

— Ja, hij werd gisterenavond neergeschoten, op geen twintigpassen afstands van het huis van Rooie Sam.

De lichte wenkbrauwen van Arbuckle gingen de hoogte in, en hij scheen eerst zijn medeleden van het bestuur te raadplegen, voor hij langzaam sprak:

— Doodgeschoten bij de kroeg van Roode Sam? En dat zou gisterenavond gebeurd zijn?

— Als je liever wilt, Arbuckle, gisterennacht.

Arbuckle scheen even met zichzelf te overleggen voor hij hernam:

— Weet iemand van de aanwezigen hier iets van? Is iemand bij Roode Sam geweest gisterennacht?

Twee, drie stemmen gaven bijna tegelijkertijd ten antwoord:

— Ja, ik was er gisteren! Er was een zaakje met nummer dertien te behandelen, cocaïne en opium!

— En heeft iemand Raffles gezien?

— Zoo moet je de vraag niet stellen, Arbuckle, viel Doherty hem in de rede. Je moet vragen of iemand een zeeman gezien heeft, een langen kerel met een Hollandsch schippersbaardje en ringetjes in de ooren, die Jim Hoover zoo leelijk heeft toegetakeld, omdat hij Dorrit wilde schoppen, dat hij nu nog in het ziekenhuis ligt en er voorloopig wel niet uit zal komen. Want die man was Raffles!

Arbuckle kneep zijn oogen bijna heelemaal dicht, en opende ze toen plotseling zoo wijd hij maar kon om den spreker verbaasd en ongelovig aan te staren. De Vice-Voorzitter was geen vriend van Doherty, en er was iets dat hem zeide, dat hier gewichtige belangen op het spel stonden. En dat de man met het onverschillige uitgerekte gezicht, gevaarlijke plannetjes beraamde.

Hij haalde eventjes zijn breede schouders op en zeide toen, op een toon van medelijden:

— Je moet te veel hebben gedronken, Doherty! Wie heeft ooit van die malligheid gehoord?

— Doherty heeft gelijk — die varensgezel was Raffles! liet eensklaps, vol overtuiging de stem van Rita zich hooren, die nu dicht naast Doherty was komen staan, als om nu reeds aan te toonen, dat zij beiden bij elkander behoorden — en elkaar zouden steunen.

Er kwam onrust onder de aanwezigen en men keek strak naar het tweetal, zeer nieuwsgierig om te weten waarop dit zou uitdraaien.

Arbuckle scheen een oogenblikje in beraad te staan en wendde zich toen tot een van de drie mannen die zoeven geantwoord hadden met de vraag:

— Heb jij dien zeeman als Raffles herkend, Tom? Je zegt immers dat je daar was?

— Ik was er, ik heb dat gevecht gezien, maar ik heb dien man niet als Raffles herkend. Maar wat zou dat dan nog? Ik kom er rond voor uit dat ik hem niet zou kennen, al zette je hem vlak voor mij — en zoo is het met Puck en Jerry ook. Nietwaar jongens?

De twee andere getuigen knikten zwiingend.

Arbuckle maakte een gebaar van ongeduld en hernam:

— Voor mijn part is hij het dan geweest. Ofschoon ik graag betere bewijzen zou willen hebben. Maar goed — we nemen dan voor een oogenblik aan dat de zeeman, die Jim neersloeg, Raffles was. Nu zegt jij, Doherty, dat hij dood is. Hoe ging dat dan?

— Heb ik niet gezegd, zei Doherty stroef, dat hij op twintig passen afstand van de kroeg werd doodgeschoten? Heeft niemand van die drie lummels dan het schot gehoord?

Tom, zeer beleedigd, viel dadelijk grof uit:

— Jij hoeft niet te schelden! Natuurlijk hebben we dat schot gehoord, en de anderen ook. Maar gezien hebben we niemandal.

Nu was het de beurt van Doherty om verbaasd te zijn. Hij werd wat bleeker in zijn gelaat, en viel uit:

— Wat je daar zegt is nonsens! Of je liegt met opzet. Ben je dadelijk na het hooren van het schoten naar buiten gegaan?

— Niet gegaan — maar gevlogen! antwoordde Tom. En ik was er zoo gauw bij, dat ik nog kon hooren hoe iemand in het donkere slopje hard weg holde.

— Je zegt dat je er onmiddellijk bij was, Tom. Waarbij? vroeg Arbuckle, onverbiddelijk als een Rechter van Instructie.

— Wel, bij niks! Ik zeg u toch, dat er niets te zien viel! Er kwamen nog wel meer menschen aanloopen, die ook het schot hadden gehoord, en we keken elkaar aan als gekken.

— Jullie zijn oude wijven! Of jullie staan opzettelijk te liegen om een reden die ik niet begrijp, maar die je wel eens kon opbreken, schreeuwde Doherty woedend. Ik zeg je dat Raffles dood is!

— Hoe weet je dat zoo zeker, Mike? vroeg Arbuckle, den ander doordringend aanziende.

— Omdat ik op hem zag schieten.

— Door wien?

— Dat weet ik niet.

— Dat moet dan ook iemand geweest zijn die hem herkend heeft, dunkt je niet?

— Dan kon wel eens zoo zijn! gaf Doherty ten antwoord, met een vreemd glimlachje om zijn dunne lippen.

— O, houdt asjeblieft op met dat geleuter! riep plotseling een kwade vrouwenstem vlak naast hem.

Rita was met fonkelende oogen een paar passen naar voren gekomen en vervolgde luid:

— Mike heeft het zelf gedaan! Waarom zouden wij er langer om heendraaien? Heeft hij soms geen reden om er trotsch op te zijn, dat hij ons eindelijk van dien Raffles verlost heeft? Ik heb hem herkend, als jullie het weten wilt, en al hoefde het niet — ik heb Mike nog aangespoord om van de gelegenheid gebruik te maken. En nu weten jullie het! Is er soms iemand hier, die onze daad niet goedkeurt?

Er volgde een instemmend gebrom, hier en daar werd zelfs een kreet van vreugde gehoord, maar het breede gezicht van Arbuckle geelk wel wat op een dreigende onweerswolk toen hij hernam:

— Dat is nu allemaal goed en wel — maar dan moet je me toch eens vertellen, waar die dooie Raffles zoo eensklaps gebleven is. Hij was toch wel goed dood, Doherty?

— Ik trof hem midden in de borst, hij moest dus in ieder geval doodelijk gewond zijn!

— Nu, dan is die doodelijk gewonde man toch overeind gekrabbeld, voor wij bij hem waren! riep Tom hoonend. Er kunnen geen tien seconden verlopen zijn voor we op straat waren, en die twintig stappen hadden afgelegd, waarvan jij spreekt.

Doherty beet zich op de lippen. Hijzelf begreep er niets van. En toch had hij den man zien vallen, toch was hij zeker, hem in de borst te hebben geraakt.

— Stil maar Tom, viel Arbuckle den man die gesproken had in de rede. Dat moet de chef maar eens uitmaken, zoodra hij komt.

— Maar hij kon wel eens niet komen, zeide Doherty langzaam. Zulke dingen weet men nooit vooruit.

— Niet komen? herhaalde Arbuckle afgemeten. Zeg eens — Doherty — jij bevalt me allesbehalve, vanavond! Jij doet geheimzinnig. Jij vertelt praatjes. Waarom denk je dat de chef niet zal komen?

Vóór Doherty antwoord kon geven, ging de

zware deur open, en een man kwam binnen, met een verwilderd gezicht, die hijgend uitriep; schor van het harde loopen:

— Makkers! Ralph Pinkerton, onze chef, is dood! Hij is zoeven met een mes in zijn rug op den hoek van de Black-street gevonden.

De man had de woorden nauwelijks gezegd, of hij stormde alweer weg, alsof een duivel hem op de hielen zat.

Het bleef een oogenblikje doodstil. Arbuckle was bleek als een lijk geworden. Hij staarde onafgebroken naar Doherty, op wiens gelaat zich een zonderlinge mengeling van zegepraal en bedreiging afspiegelde.

— Je ziet wel, dat ik gelijk had, Arbuckle — soms keeren de chefs wel eens niet terug! zeide hij toen, en op hetzelfde oogenblik zag hij zich omringd door zijn getrouwen, aan wier hoofd Mustard zich had gesteld.

Arbuckle nam met een geoeffend ervaren oog den toestand onmiddellijk op. Natuurlijk doorzag hij aanstonds het geheele, bloedige com-

plot. Hij begreep ook dat Doherty, nu Pinkerton uit den weg was geruimd, blijkbaar op een grooten aanhang kon bogen, want reeds zag hij talrijke blikken van verstandhouding wisselen tusschen den eerzuchtigen schurk, en velen der aanwezigen. Met een wat onzekere stem begon hij:

— Makkers! Die tijding treft ons als een donderslag. Onze chef vermoord. Op geen tien minuten afstand! Welnu — het Noodlot heeft het gewild! Onze aanvoerder, mannen, is door een sluipmoordenaarshand geveld, hij is dood, en...

— Nog niet geheel en al! klonk een luide, heldere stem, vlak bij de deur. Iedereen wendde zijn blik daarheen. Doherty, als door een giftigen slang gebetern, keerde zijn krijtwit gelaat eveneens naar de deur, en onderdrukte met moeite een kreet van afgrijzen, en woede:

Op den drempel, glimlachend, en zoo gezond als een visch stond Ralph Pinkerton, de chef.

**Wilt U Uw Vriend of U zelve een welkom geschenk
geven, koopt dan een blikken doos Dubec van 50 of 100.**

HOOFDSTUK V.

EEN TEGEN VELEN.

Het was een oogenblik zoo volkomen stil in den onderaardschen kelder, dat men zeer duidelijk het zwakke gerucht kon hooren, teweeggebracht door enkele muizen die in een afgelegen hoekje, aan het knabbelen waren.

Rita had met een onwillekeurig woest gebaar den arm van Doherty gegrepen, en staarde met oogen, die uit de kassen dreigden te puilen, naar dien man, die haar wel als een spooksel moest zijn verschenen.

En zij voelde den arm, dien zij had gegrepen, trillen onder haar vingers.

Op het gelaat van Arbuckle echter vertoonde zich een wreede grijns, van leedvermaak en van opluchting. Het zag er leelijk uit voor dien praatjesmaker van een Doherty. Want de chef leek wel opgewekt, wat niet te verwonderen was voor een man die bijna vermoord was, maar er lag een uitdrukking op zijn gelaat, dat weinig goeds voorspelde voor den schurk.

Arbuckle vond dat gelaat trouwens op een eigenaardige wijze veranderd. Hij kon niet juist zeggen wat het was, maar er had zich iets gewijzigd in de trekken van Ralph Pinkerton. Misschien kwam het wel door den doorgestanen schrik — in ieder geval zouden die nieuwsgierige mannen aanstonds te hooren krijgen wat er nu eigenlijk was gebeurd.

Ja, daar schreed de aanvoerder reeds onder een doodsche stilte naar het podium, ging achter de tafel, om, stond nu voor den hoogen stoel, liet even zijn blikken gaan over die mannen en vrouwen, die daar als het ware aan zijn lippen hingen, en liet ze tenslotte rusten op Doherty en Rita. Even zweefde er een spottend lachje om zijn opeengeklemden lippen, en toen begon hij luchtig:

— Het spijt mij, makkers, als ik jullie een oogenblik heb moeten laten wachten. Dat is buiten mijn wil geschied. Bijna zou ik nooit zijn teruggekeerd — hetgeen zeker wel in den smaak zou zijn gevallen van mijn waarde vriend Doherty, en diens bevallige medeplichtige.

Iedereen had het begrepen. Wat er eigenlijk gebeurd was wist nog niemand, maar uit hetgeen er zooeven was gezegd, moesten allen toch afleiden, dat er een aanslag was gepleegd op den chef, dat die als door een mirakel was mislukt, en — uit die laatste woorden van den aanvoerder kon men alleen maar tot de slotsom komen, dat Doherty wiens jalouzie men wel

kende, dien aanslag had gepleegd.

Deze aanstonds begrijpend, dat de kans zich wel eens op een vreeselijke wijze tegen hem kon keeren, poogde naar de deur te sluipen, maar dadelijk klonk de stentorstem van den chef:

— Als je nog een voet verzet, schiet ik je van deze plaats af neer, verraderlijke hond! Vier mannen voor de deur, om die te bewaken, en legt hem neer, als hij zich durft verroeren! Er moet hier iets tot klaarheid worden gebracht, er moet hier een vonnis worden geveld, er moet hier recht worden gedaan!

Er werd een instemmend gegrom vernomen. Met woede en vrees in het hart zag Doherty, hoe zijn partijgangers, ja zelfs de reus Mustard zich van hem terugtrokken.

En hij begreep dat hij verloren was, want van dezen man zou hij zeker geen mededoogen te wachten hebben.

Hij bracht zijn rechterhand behoedzaam in de richting van zijn broekzak, waar zijn revolver zat, maar de man voor den stoel moest het hebben gezien, want weer klonk zijn bevelende stem:

— Tom en Puck — ontwapent hem! Ja — ik begrijp het, hij zou wel graag althans zijn dulle wraakzucht op mij koelen, voor er iets anders met hem gebeurt. Zoo — geef mij zijn revolver! En nu ter zake: Eerst het nog onopgehelderde — en dan de rechtszitting! Doherty, wat is er met Raffles gebeurd?

De vraag kwam zoo plotseling en was zoo onverwacht, dat de ellendeling er geheel door overrompeld werd. Hij stotterde, bleeker dan een laken, maar toch nog hopen dat het hem van den dood zou redden, wanneer het bleek dat hij inderdaad de Roode Ster bevrijd had van zulk een gevaarlijke vijand:

— Ik heb hem neergeschoten, gisterenavond, op twintig passen afstand van de kroeg van Rooie Sam. Rita had hem herkend.

— Waar is hij dan nu? Hoe verklaar je dat hij niet gevonden is? Waarom heeft er niets van in de bladen gestaan? Waarom hebben Tom en de anderen dan niets gezien?

— Dat weet ik niet! antwoordde Doherty, met een krankzinnig vertwijfeld gebaar. Het kan alleen maar verklaard worden, doordat Raffles door Satan beschermd moet worden, evenals jij! Want als ik moet sterven mag ieder-

een het ook weten!

Ja, ik had het op je leven voorzien! Ik had genoeg van je tirannie! Ik was het, die je het mes in den rug stak, ik beken het, en hoe je het ontkomen bent, dat is me een raadsel. En doe nu maar met me wat je wilt, en vaar ter helle!

— Ha zoo! Dus jij was de man naast het Pothuis? Dat wist ik niet eens zeker — ik ben blij dat je het zelf opbiecht! zeide Ralph Pinkerton afgemeten.

Een valse kleur verspreidde zich over het gelaat van Doherty. Een gevoel van verschrikkelijke woede deed hem bijna stikken. Zou het waar zijn dat hij zich zoeven onnoodig zelf verraden had? Zou hij zich noodeloos hebben beticht van de misdaad, terwijl Pinkerton niet eens heel zeker scheen te zijn van den persoon van den dader?

Als gebroken viel hij op de bank neer, terwijl een dreigend gemompel om hem opsteeg. Sommigen schenen zich zelfs op den schurk te willen werpen, maar de aanvoerder maakte een gebaar dat hen weerhield, en zeide met bijtende spot:

— Nu — dat bespaart ons veel tijd! Gij allen weet nu, dat hij mij wilde doodden. Wat mij betreft — ik wist het gisteren reeds, en kon er mij dus bijtijds tegen wapenen.

Hij had onder het spreken zijn jas losgeknoopt, ook zijn vest en daaronder zagen nu de aanwezigen een soort van lenig pantser, een samenstel van leder, asbest en staaldraad.

— Een van mijn eigen uitvindingen en afdoende, naar het gebleken is! vervolgde Pinkerton rustig, terwijl hij zijn goed weer dichtsloot. Jouw prachtige nieuwe mes mijnheer Doherty, kon zelfs niet door de bovenste laag heendringen. Alleen heb je mijn slinternieuwe overjas voorgoed vernield en dat vergeef ik je nooit. Mannen, ik geloof dat wij onze terechtzitting zeer kort en bondig kunnen afhandelen. Welk lot verdient de verrader, die zijn chef wil vermoorden, om zijn plaats te kunnen innemen?

— De dood! klonk het eenstemmig uit veertig monden.

— En welke straf moet de vrouw ondergaan, die hem aanspoorde tot de daad, die zijn booze geest was?

— De dood! klonk het nogmaals.

Rita stond onbewegelijk, recht opgericht in het midden van den kelder, onbevreesd staarde zij den chef in het gelaat. Zij was een gewetenlooze, hebzuchtige, en wraakgierige vrouw, maar moedig was zij, dat kon zelfs de aanvoerder niet ontkennen. Hij wendde een

oogenblik zijn duistere blikken van Doherty naar Rita, scheen een oogenblik na te denken en zeide toen:

Het zij zoo! Ik zal zelf de voltrekker zijn van het vonnis!

Hij trok twee revolvers uit zijn zakken, met beide handen, kwam langzaam achter de tafel vandaan, en iedereen maakte plaats met vertrokken gezicht, bleek en bevend, want het was alsof de Wraakgodin in eigen persoon daar kwam aanschrijven, streng en onverbiddelijk.

Pinkerton ging op het tweetal toe en beval scherp:

— Door de deur, de gang in! Ik zal jullie de schande besparen hier te midden van je vroegere kameraden gedood te worden! En ik weet ook een plekje waar het heel wat gemakkelijker gaat! Opent de deur, mannen! Over vijf minuten ben ik terug.

Haastig rukte de deurwachter de deur open, en de twee ter dood veroordeelden gingen binnen, en liepen door de verlichte gang terwijl de deur achter hen dicht dreunde.

Pinkerton liep vlak achter hen en drukte hun de beide looppen van zijn revolvers in den rug.

Haastig en zwijgend ging het drietal zoo verder, besteeg een der steenen trappen — maar aan den voet van de tweede trad plotseling een reusachtige gedaante uit de duisternis naar voren, zoodat Rita met een lichten kreet van verbazing en schrik stilstond:

Juist toen er nog een tweede man haastig kwam aanloopen, klonk de zachte stem van Pinkerton, die beval:

— Vlug met hen beiden naar de plek, die je reeds kent, James! Het is prachtig gegaan, zooals ik verwachtte.

Rita was bleeker geworden dan een doode, en stotterde ontzet, met de hand op het hart gedrukt:

— Die stem! Vervloekt . . . het is de stem van . . .

Reeds opende zij den mond om een gillende kreet te slaken, misschien om haar makkers te waarschuwen, toen zij een stevigen vuist aan haar kin voelde, en op hetzelfde oogenblik werd haar een doek op den mond gedrukt waaruit een weezoete geur opsteeg.

Vóór het bewustzijn haar geheel ontvlood, had zij nog juist het besef, dat de grootste der beide mannen haren medeplichtige als een kind in zijn reusachtige armen nam, en hem als een slap vod wegdroeg, de trap op, en verder de gang in. Toen werd alles duisternis om haar heen.

— Hoe laat is het nu ? vroeg de zonderlinge beul, terwijl hij zijn revolvers opstak.

— Precies kwart voor elfen !

— Dan heb ik dus nog een kwartier. Ik zal hen nog wat aan de praat houden, en dan heb ik nog juist den tijd om de bokken van de lammeren te scheiden. Ik moet er eerst de opium-smokkelaars uitgepikt hebben. Het zou zonde zijn, die in de algemeene debacle te laten deelen. Maak je uit de voeten Brand, als alles gaat zooals het tot dusverre gegaan is, hoeven wij geen spijt te hebben van onze kleine installatie, die ons gisteren in het opkamertje van Rooden Sam dat belanghebbende gesprek deed af luisteren. Tot straks — op de afgesproken plek. Zijn de bewusten gewaarschuwd ?

— Natuurlijk, en ik heb er op aangedrongen stipt op tijd te zijn.

— Goed zoo, dan keer ik nu terug, en hoop het spel tot een goed einde te brengen.

Haastig keerde de man, die dit wonderlijke gesprek had gevoerd weer door de gang terug, stond even stil voor de deur, om zijn gezicht zeker in de goede plooi te brengen, klopte op een eigenaardige wijze en trad het volgend oogenblik weer binnen.

Schuwe, verschrikte blikken werden in zijn richting geworpen, maar hij ging met vasten tred en strak gelaat naar de estrade, beklom ze, en zeide met een harden stem :

— Aan de Gerechtigheid is voldaan. De ver-raders zijn gestraft, zooals het behoort. Ik wil over deze zaak niet meer hooren spreken. Maar er is iets anders van veel gewicht, dat nu snel moet worden afgedaan. Gisterenavond is in een geheime bespreking in de kroeg van Roode Sam een cocaïnezaakje bedisseld. Laten de mannen die daarbij betrokken zijn naar voren treden.

Een oogenblikje scheen er een korte aarzeling te heerschen, toen traden zeven mannen een weinig weifelend naar voren, tot vlak voor de estrade. Onder hen waren Mustard, Tom en Jerry.

Pinkerton nam hen eens goed op, een voor een, en vroeg toen op snijdenden toon :

— Hoe is het te verklaren, dat ik buiten deze zaak ben gelaten ?

Het bleef doodstil in den kelder, en ongeduldig hernam de man op de estrade :

— Hoe is het ? Krijg ik antwoord ?

Eindelijk scheen Mustard zich te vermennen, hij deed een stapje naar voren en hakkelde :

— De zaak is, chef, dat wij daar niets aan kunnen doen. Ik zelf kreeg een briefje van No. 13, dat mij beval naar het Wijnhuis van

Rooden Sam te komen, met zes betrouwbare jongens. Ik wist niet van te voren waarom het zou gaan, en....

— Wie een briefje van No. 13 krijgt, die weet heel goed, dat het Opium betreft, vervolgde Pinkerton meedoogenloos ; nu, ik wil ditmaal aannemen, dat het een vergissing, een nalatigheid van je was, Mustard ! Voor wanneer is dat ?

Voor vannacht. Om elf uur moesten we met de auto klaar staan, antwoordde de reus met eenige aarzeling.

— Dan is het de hoogste tijd ! hernam de Chef. Ik doe mee !

— De zaak is, begon Mustard weer, dat ik dan de verantwoordelijkheid van mij afschuif, chef. Ik zeg het niet graag, maar U weet zelf, drommels goed, dat No. 13 niet zoo heel erg op u gesteld is.

— Dat weet ik, des te meer reden om — te doen wat ik me heb voorgenomen. Jullie zevenen de deur uit, ik ga met je mee, en zal je buiten mijn instructies geven. Ik heb een goed plannetje, dat jullie geen windeieren zal leggen als ik eenmaal uit jouw mond vernomen heb, Mustard, waar jullie heen moeten, en waar het goedje wordt overhandigd.

— Dan kun je lang wachten voor ik je dat zeg ! mompelde de reus zachtjes en dreigend voor zich heen, zoo zacht, dat de aanvoerder het niet kon verstaan.

De zeven mannen waren al bij de deur, en Pinkerton wendde zich tot de anderen, die vol onrust en in zekere verbazing hadden toege-luisterd en beval kortaf :

— Wacht tot dat ik terug kom ! Er zijn zeer belangrijke dingen op til ! Zeer belangrijk !

Met die woorden verliet hij, met de zeven anderen den kelder. De deur ging dicht. In de schaars verlichte gang ging het troepje snel en zwi-jgend voorwaarts.

Zij bestegen de twee steenen trappen, klom-men altijd hooger, totdat de eerste de helft van het wijnrek terzijde kon schuiven.

Allen kwamen in den eersten kelder, en toen moest Jerry eerst geheel alleen den houten trap op, om te zien, of alles veilig was.

Pas daarna volgden de anderen.

In de geheele gelagkamer was geen levende ziel te bespeuren.

— Wat is dat nu ? Waar is Moeder Jeffries ? zeide Tom verwonderd, en niet weinig ongerust.

— Misschien in de zijkamer, antwoordde de aanvoerder.

— Maar waarom zijn er in het geheel geen gasten ? bromde Mustard, die zich niet op zijn gemak scheen te gevoelen.

— Misschien een kleine inval! opperde Pinkerton, kortaf. Niet geleuterd, maar voortgemaakt. Neen, niet door de straatdeur weg, aan den achterkant!

— Waarom niet door de straatdeur, vroeg Mustard, wiens achterdocht scheen toe te nemen?

— Omdat ik dat zoo verkies! zeide de aanvoerder scherp. Ik heb er mijn reden voor. Eerst naar de achterplaats, en dan breng je me onmiddellijk naar de plek van samenkomst. Vlug een beetje!

Vijf van de mannen hadden wel zooveel respect voor den aanvoerder, dat zij zonder tegenstreven onmiddellijk gehoorzaamden. Alleen Mustard en Jerry lieten een dof gebrom hooren, als van wilde dieren, die den zweep van den temmer tartten.

Zij kwamen door een zijdeur op een soort binnenplaats, vandaar in een nauw straatje, en kwamen, dit volgend, op een duister plein.

Terwijl het groepje zwijgend verder ging, werden zij op eenigen afstand gevolgd door

twee mannen, een zeer grooten, en een die veel kleiner was.

Het sloeg juist elf uur, toen zij het plein waren overgestoken.

En bij den elfden slag, stortte zich een geheele afdeeling politie, aangevoerd door een Inspecteur, als een waterval in het Wijnhuis van moeder Jeffries, kroop door de opening in het buffet in den vloer, daalde haastig de trappen af en de hellende gang, waarop de Inspecteur op de deur klopte, volgens een methode die hem zeker was verraden, want de deur ging onmiddellijk open.

En na een korte, vruchteloze worsteling, werden op dien gedenkwaardigen avond drie en dertig gevaarlijke boeven door de politie geknipt. Men moest er zeven van loslaten, omdat tegen hen niets strafbaars kon worden te berde gebracht, maar de anderen bleken langgezochten te zijn en zij verhuisden allen naar het Huis van Bewaring, met inbegrip van het propere, heldere vrouwtje, met haar roze wangetjes en haar keurige haardracht.

Trof Lord Lister cigarettten aan op het bureau van een aristocraat, dan waren 't altijd „DUBEC” cigarettten.

HOOFDSTUK VI.

DE OPIUMSMOKKEL.

De gewaande Pinkerton, in wien de lezer natuurlijk reeds den gentleman-dief heeft erkend, die bij deze gelegenheid zeker een van zijn allerstoutste stukjes uithaalde, was met zijn troepje mannen haastig verder gegaan, en geen hunner scheen er ook maar het flauwste begrip van te hebben, dat op nauwelijks tien minuten gaans, de bloem van de Roode Ster in verzekerde bewaring werd genomen.

Een tiental minuten later konden zij zich als in veiligheid beschouwen. Bij het licht van een lantaarn raadpleegde Mustard daar op zijn horloge en gromde:

— Het is nog veel te vroeg Chef, de auto zal nog lang niet klaar zijn!

— Welke auto bedoel je?

— Nu, natuurlijk de vrachtauto! Ziet U — het is een combinatie vannacht!

— Ah zoo! ik meende ook al, dat het zeer vreemd was, en ongelooflijk klonk, een geheele vrachtauto noodig te hebben voor het smokkelen van cocaine. Mij dunkt dat men in een tweetons wagen wel voor een waarde van dertig millioen pond aan bedwelmende middelen kan laden.

— Op zijn minst! bevestigde Mustard lakoniek. Maar dat zal ik nooit beleven. Er gaat vannacht voor een waarde van veertig duizend pond van de eene in de andere hand over. De rest gaat aan drank mee — Jamaica-rhum en Schiedammer, voor zoover ik weet.

— En vertel me eens, Mustard — waar moet de cocaine heen?

— Dat weet ik alleen Chef!

— Zoo? Jij bent dus de man die ze moet afleveren?

— Ja, daarvoor ben ik aangewezen!

— Weet je wel, vriend Mustard, dat jij daar een heel gevaarlijke taak op je hebt genomen?

— Ik heb wel eens wat gevaarlijkers gedaan, Chef! We zullen de douaniers wel weten te ontloopen en....

— Neen, dat bedoel ik niet! Dat is niet het grootste gevaar! Dat schuilt hierin dat jullie je aanvoerder geheel en al buiten deze zaak hebben gelaten!

Mustard voelde een blik op zich rusten, die hem, met al zijn lichaamskracht en zijn moed, van het hoofd tot de voeten deed beven. Hij wist zelf maar al te goed dat deze onderneming niet in den haak was geweest omdat men er den

chef niets van had willen zeggen en hij trachtte er zich uit te redden door te hakkelen:

— Ziet U, chef, dat alles is mijn schuld, ik werd er nu eenmaal voor aangewezen door No. 13, en die heeft nu eenmaal een hekel aan U, en U weet zelf wel het beste waarom!

Nu wist Raffles zelfs niet eens wie No. 13 was, en dus nog veel minder, waardoor Pinkerton die veilig opgeborgen zat, en wiens plaats hij thans innam, zich de wraakzucht van dat heerschap op den hals had gehaald. Maar hij zeide op een zeer natuurlijken toon, de schouder ophalend:

— No. 13 zal naderhand spijt hebben van zijn houding! Luister eens, Mustard.

Hij nam den reus een weinig ter zijde terwijl de anderen moesten blijven wachten, en vervolgde fluisterend:

— Hoeveel krijg je voor dat grapje van vannacht?

— Mijn gewone aandeel — een half procent van de som, die No. 13 voor het vrachtje betaalt.

— Nu, dat is ook niet heel veel, voor zulk een moeilijke, gevaarlijke onderneming, zeide Raffles spottend. Neem jij zelf de som in ontvangst? Ik bedoel, moet No. 13 jou uitbetalen?

— Dat is te zeggen — dat gaat anders! Ik heb vannacht het geld bij me, dat ik aan den leverancier moet dokken, want die brengt de waar alleen maar tegen contant geld, en dat is billijk. Zoodra ik de waar in mijn kluis heb, breng ik ze aan No. 13, en die betaalt mij dan mijn procenten!

— Rijdt je met die auto met drank voor zijn deur? vroeg Raffles verwonderd.

— Natuurlijk niet, antwoordde Mustard, zijnen gewaanden chef een weinig verbaasd aanzien. Die drank gaat ergens anders heen en hij krijgt alleen de pakjes met den rommel — u weet wel. Er gaat makkelijk voor tienduizenden ponden in een groot handvalies.

— En hoeveel man moesten je helpen, zeg je?

— Zes!

— Hoe worden die betaald?

— Wel, die moet ik van mijn aandeel in dienst nemen!

— Maar dan blijft er niet eens zoo heel veel over!

— Nu, toch wel een vijfhonderd pond!

Raffles gaf niet dadelijk antwoord. Hij keek

den grooten, zwaargebouwden schelm eens strak in de oogen, en fluisterde toen :

— Ik geloof dat wij een heel wat voordeliger zaakje kunnen doen, Mustard — jij en ik ! Je zegt dat je vannacht de koopsom bij je hebt ?

— Ja, bij de veertigduizend pond.

— Natuurlijk een cheque ?

— Natuurlijk geen cheque ! Maar voor den drommel, weet u dan niets van den smokkelhandel ? Ja — die nemen daar een cheque aan ! Zoo gek zijn ze niet ! Neen, bankpapier en goudgeld !

— En vertrouwt men jou dat bedrag dan zoo kalmpjes toe ?

— O, ze weten wien ze voor hebben ! zei Mustard trotsch. En daarenboven — niemand zou het in zijn hersens krijgen No. 13 te verlaten ! Je ziet hem maar zelden, zeg maar gerust nooit — maar hij heeft een deksels langen arm, en wie zijn ongenoegen gaande maakt, die kan zijn testament wel maken ! Het verwondert me genoeg, dat je nog onder de levenden bent, chef, als je me de waarheid vraagt. Neen — dat geld is in mijn zak even veilig als op de bank. Al zou ik willen — ik zou niet durven ! En als u me dat soms zou willen vragen — dan zou ik moeten weigeren !

Raffles stond een oogenblik in gedachten, en toen gaf hij, althans voorloopig zijn poging op. Hij zou dus een anderen weg moeten inslaan.

— Hoe laat vertrekt die vrachtauto, en waarheen ?

— Om half twaalf is de auto vrij, en een van de jongens daar bestuurt hem. We gaan regelrecht naar Burnham, aan de Crouch. Het is een uur of twee rijden. We komen dan juist bijtijds voor het tij, niet te vroeg en niet te laat.

— De smokkelwaar wordt dus per schip aangebracht ?

— Ja, met een grooten motorboot. Ze wachten op onze seinen.

— Hoe worden die gegeven ?

— Met een geheime radiozender ! Die hebben we opgesteld in een bouwvallige schuur in de buurt van Burnham. Maar ik vind dat ik je meer vertel dan ik eigenlijk mag loslaten. Ik hoop dat je dat onthoudt — als ik naderhand eens in moeilijkheden kom !

— Ik zal het onthouden Mustard ! antwoordde Raffles, met een eigenaardig glimlachje. Jij was op de hand van . . . wijlen Doherty, en ik zou dus het recht hebben, wraak op je te nemen. Als ik dat niet doe, dan heb ik daar mijn reden toe. Zorg dat ik nooit meer aan-

leiding krijg, toornig op je te worden ! En nu — van waar vertrekt de auto ?

— Van de garage van Puck in King Edwardstreet.

— Dan hebben we nog maar een kwartier ! Voorwaarts dan maar ! Ik kom dadelijk bij jullie !

Raffles wendde zich af, en Mustard keek hem een oogenblikje met een somberen blik na en gromde voor zich heen :

— Jij slaat een hoogen toon aan, zorg jij maar, dat je me niet in de wielen rijdt en vooral dat je no. 13 niet nog meer tegen je in het harnas jaagt ! Het zou wel eens slecht met je kunnen afloopen, mijnheer Pinkerton. Er zijn er, die je den dood van Doherty en Rita niet zoo gauw zullen vergeven !

Intusschen trad Raffles haastig een apotheek binnen, vroeg om te mogen telefoneren, en poogde zich in verbinding te stellen met Charles Brand en Henderson, zijn trouwe helpers.

Aanvankelijk was hem dit volstrekt onmogelijk, ofschoon hij achtereenvolgens vier, vijf adressen opbelde. En de tijd verstreek, het was reeds vijf minuten voor twaalf, hij was reeds voornemens zijn vruchteloze pogingen op te geven, toen hij tenslotte Brand aan het toestel kreeg in het huis in de Victoriastreet, een der steunpunten van den Grooten Onbekende, waar de jongeman eigenlijk bij toeval was binnengegaan teneinde een paar vermoedingen bij zich te steken.

— Snel, snel, Charles, ik heb geen tijd te verliezen ! begon Raffles haastig. Om twaalf uur vertrek ik met een vrachtauto naar Burnham, daar wordt een smokkelschip verwacht. Je kunt onmogelijk op tijd hier zijn. Neem den snelsten wagen en voorzie het van een radio-ontvangtoestel. Er is een voortreffelijk in de geheime bergplaats in de Victoria-street. Volg me met Henderson, zoo spoedig je maar kunt, neem wapens mee ! Zoodra ik kan, zal ik je op den korten golf nader instructies geven. Heb je me verstaan ? Zijn Doherty en Rita veilig opgeborgen ? Mooi zoo — morgen is het tijd genoeg om het waardige tweetal aan de politie te overhandigen met inbegrip van mijnheer Pinkerton. Ik moet eindigen. Neem je in acht daarginds, want het zal er misschien warm toegaan. Let op een grooten vrachtauto !

Raffles verbrak de verbinding, snelde naar de garage van Puck, en hij kwam er juist bijtijds, want de ongeduldige smokkelaars, drongen er reeds bij Mustard op aan zonder hem te vertrekken ! Allen begaven zich nu in de gesloten auto, een soort van verhuiswagen, die

zeer snel bleek te zijn en het voertuig reed haastig Londen uit, volgde een tijdlang den prachtigen weg naar Dover, maar hield toen Noordwaarts aan en bereikte om een uur in den nacht het kleine stadje Wickford, dat gelegen is aan het begin van de rivier de Crouch, die zich drie mijlen verder stroomafwaarts, geleidelijk begint te verbreedden, tot zij zich tot een zeeboezem heeft ontwikkeld, die over een lengte van meer dan dertig kilometers het land binnendringt. Op den Noordelijken oever van dien zee-arm en omstreeks vijf mijlen van de kust, ligt het kleine Spoorwegstation Burnham, niet veel meer dan een dorp. Vandaar af begint een romantische streek, basalt- en krijtrotsen, afgewisseld met bosschen en akkers. De oever is hier vrij hoog, en het plaatsje ligt voor een groot deel bijna dertig meters boven den zeespiegel. Van de rivier af, is die helling tamelijk moeilijk te beklimmen, tenzij voor geoeffende klauteraars.

De auto hield zich volstrekt niet op in Wickford, maar reed door dat sluimerende dorp heen, of beter gezegd er langs, over een smallen grindweg, ten einde zoo weinig mogelijk leven te maken en geen slapende veldwachters te wekken, en Raffles moest de plaatselijke kennis en de stuurmanskunst bewonderen van den heer Puck, die het voertuig met vaste hand langs de smalste wegen voerde.

Raffles had zijn plaats zoo gekozen, dat hij door de openstaande achterdeur den weg kon overzien, maar al dien tijd waren hen slechts twee auto's achterop gereden, en geen van beiden was de snelle wagen, waarmede Brand en Henderson hem zouden volgen. Toen zij een half uur later ongeveer langzaam en voorzichtig door Burnham reden, precies op den verwachten tijd, had Raffles nog steeds niets van den auto bespeurd. De wagen stond nu stil, op een zeer duisteren plek, niet ver van een lage boerderij, die zich als een vage vorm afteekende tegen den duisteren hemel, en bijna aanstonds werd er een heel zacht gefluit gehoord, als van een nachtvogel die uit zijn slaap ontwaakte. Er verscheen een rood lichtje, dat scheen te naderen en een oogenblikje later werd een man zichtbaar die een stal-lantaarn droeg, en op haastigen, fluisterenden toon een paar woorden wisselde met Mustard. Die keerde dadelijk naar het groepje terug dat in groote spanning stond te wachten, en beval kortaf, op zachten toon:

— De Marconist naar de schuur! De schuit ligt al voor de monding te wachten op het sein! Het tij is juist heel gunstig en de douane-

kotter is een honderd mijlen hier vandaan weggelokt! Daar hebben we dus geen last van! Jongens, het zal van een leien dakje gaan!

Een magere, bleeke knaap maakte zich los van den troep. Hij was blijkbaar de deskundige, en had het werk meer bij de hand gehad.

Zonder dat iemand hem den weg behoefde te wijzen, liep hij over het stikdonkere boeren-erf, en was het volgende oogenblik uit het gezicht verdwenen. Maar Raffles was op zijn hoede gebleven. Hij volgde den man met katachtige schreden, zonder hem uit het oog te verliezen en eenige minuten later zag hij hem op een vervallen schuur toelopen, de deur openen, en binnegaan. De man dacht blijkbaar geen seconde aan gevaar, want hij liet die deur open, streek een lucifer af, ontstak een lantaarntje dat er gereed stond, liep nog wat verder de schuur door, besteeg een houten trap, en duwde een luik open dat naar de vliering voerde. En Raffles begreep, dat daar de geheime zender opgesteld moest zijn. Hij wachtte geduldig tot de man gereed was met seinen, verscholen in de schaduw, en lang behoefde hij niet te wachten, want na een paar minuten kwam de man alweer terug, blies de lantaarn uit, en ging zich weer bij zijn makkers voegen. Het sein was blijkbaar opgevangen en beantwoord.

Raffles wachtte even tot de voetstappen van den man niet meer gehoord konden worden, sloop toen op zijn beurt de trap op, opende het vlieringluik en zag bij het licht van zijn zaklantaarn, een zeer modern, keurig zendtoestel staan, sterk genoeg om met den korten golf seinen tot op honderden mijlen te kunnen afzenden.

Raffles ging er voor zitten, zocht even, en had binnen weinige tellen contact het Charles Brand.

— Wij zijn zooeven bij een boerderij op tien minuten gaans van Burnham en ten Noorden van dat plaatsje aangekomen. Om twee uur valt de motorboot de Crouch binnen. Er zijn hier zeven man, maar ik weet niet hoeverlen er op de boot zullen zijn. Ik reken er op dat je binnen twintig minuten hier bent. Rijdt als de duivel, waar je ook mag zijn! Kijk uit naar de boot, die je wel zal duidelijk maken waar wij zijn! In ieder geval moeten wij hier nog twintig minuten op zijn minst blijven, ik zal al dien tijd op je wachten aan den Noordelijken uitgang van het dorp, waar de rijweg langs voert!

Raffles verliet de schuur op dezelfde wijze, na zijn lamp te hebben uitgeknipt en begaf zich langs een omweg weer naar de vrachtauto, die nog steeds op dezelfde plaats stond.

Het was hier zeer stil, en zoo volmaakt donker dat men zijn oogen duchtig moest inspannen om op deze plek iets te kunnen onderscheiden. In het dorpje sliepen alle bewoners reeds lang, en men hoorde niets dan nu en dan het verre gebel van een waakhond, het ruischen van de bladeren in de kruinen der hooge boomen, en dan, vaag en onbestemd, het eentonig geruisch van de branding op de kust.

De meeste smokkelaars hadden zich naar den rand van het ravijn begeven, op ongeveer vijf minuten gaans, en poogden daar de duisternis met hun blikken te doorboren, in de hoop dat zij iets zouden zien van de motorboot, die de smokkelwaar moest aanvoeren.

Raffles had dus alle gelegenheid, zonder dat dit al te zeer opviel, zich af te zonderen, en zich naar den Noordelijken uitgang van het kleine plaatsje te begeven. Het kon omstreeks tien minuten voor tweeën zijn, toen hij eensklaps een heel zacht gerucht hoorde, als van een grooten vogel die komt aanvliegen, en het volgende oogenblik stond er een niet zeer groote, maar blijkbaar uiterst snelle auto met gedoofde lichten voor hem stil en een vertrouwde stem fluisterde opgewekt:

— Hier zijn wij, Edward,

— Prachtig, Brand! Mijn seinen zijn dus goed overgekomen?

— Voortreffelijk. Henderson heeft bijna voortdurend geluisterd, daar hij bevreesd was iets te zullen overslaan.

— Alles in Londen in orde? Pinkerton en Doherty nog altijd goed opgesloten.

— Aan ontvluchten kunnen zij niet eens denken, Edward. Wat was het een uitstekend denkbeeld van je, gisteren het luistertostel, dat je zoo behendig verborgen had in het geheime spreekkamertje van Rooden Sam, eens in werking te stellen.

— Wel, ik wist dat er bij dien kerel herhaaldelijk beraadslaagd werd over boevenstukjes en daarvan wilde ik wel eens het mijne hooren! Ik erken echter, dat ik niet was voorbereid op de komst van mijnheer Doherty, en zijn vriendin Rita!

— Ik kon alles woord voor woord verstaan, fluisterde Brand opgewonden. En wat een gelukkig toeval, dat jij zelf, als zeeman vermoemd, in de buurt was. Zou die arme vrouw nu veilig zijn, die je zoo edelmoedig verdedigd hebt?

— Ik zal in ieder geval verder voor haar zorgen, Brand. Maar laten wij daar nu niet verder over praten, want de tijd dringt.

— Zeg me nog alleen — hebben de boeven

geen oogenblik aan je identiteit als Pinkerton getwijfeld?

— Geen seconde! Maar misschien had het toch niet veel langer moeten duren! Een paar heeren van het bestuur, als ik hen zoo mag noemen, schenen mijn optreden heel zonderling te vinden. Misschien had de echte Pinkerton het wel anders aangepakt. Nu — het doet er nu niets meer toe. Wij hebben hem vandaag in zijn eigen woning kunnen overmeesteren en wegvoeren — morgen belandt hij bij de politie, en dat is de hoofdzaak. En luister nu goed! Ik vermoed dat de motorboot zoo dicht mogelijk het begin zal trachten te naderen van het rotspad, dat van den zeearm af naar boven voert. Dat is namelijk de kortste weg van de boot naar de auto. Dat rotspad nu, is hier en daar diep in de rotsen uitgehouwen, en ik zou je willen verzoeken je daar met Henderson goed te verschuilen, en nauwkeurig acht te slaan op wat daar voorvalt. Je mag echter volstrekt niet tusschenbeide komen, tenzij ik het noodsein geef, want wij hebben met een grooten overmacht te doen. Een handgemeen moeten wij tot iederen prijs trachten te vermijden. List kan ons hier meer baten dan geweld. En kijk goed uit, want het is mogelijk dat ik lichtseinen geef met mijn zaklantaarn.

— Wie is de aanvoerder van de autobrigade?

— Mustard, de vriend van Doherty! Hij heeft het geloof ik niet erg op me begrepen, en ik zal op die heer moeten letten! Zijn oogen bevallen me niet. Hij heeft het geld bij zich om den smokkelkapitein te betalen — en ik wil niet alleen de smokkelwaar — maar ook de koopsom in handen trachten te krijgen! Nu nogmaals — de ooren en de oogen goed opengezet. Plaats de auto daar bij dat hek, waar ze volkomen onzichtbaar is, en dan zal ik je den weg wijzen waardoor je ongeveer halverwege het bergpad uitkomt op... het Schouwtooneel van de gebeurtenissen die zich nu gaan afspelen. De boot kan nu ieder oogenblik komen. Haast je wat!

De auto werd dicht bij een heg op den berm van den weg geplaatst, onder de overhangende takken van een prachtigen treurwilg, en toen liepen de drie mannen zoo vlug als zij konden langs een smal binnenpad, dat voortdurend daalde, en toen bleek het pas goed hoe uitstekend de smokkelaars de plek hadden uitgezocht, want op geen enkel gedeelte van dit pad was het mogelijk iets van de zee of van den zeearm te onderscheiden. Zelfs toen de drie mannen eindelijk halt hielden, was er nog altijd niets van water te zien en nog veel minder van

een motorboot. Maar de scherpe ooren van Raffles hadden een flauw gerucht opgevangen en hij fluisterde zacht:

— De boot komt langzaam aanvaren! Over tien minuten zal zij gemeerd zijn aan het kleine steigertje onder aan het bergpad. Blijf op deze plek. Zie je daar dien nauwen spleet tusschen die twee spitse rotsblokken? Daar langs voert het pad dat de dragers moeten volgen met hun vracht. Je kunt hen dus zien voorbijgaan, maar zorg zelf niet te worden gezien. En niets doen, alvorens ik je het sein geef. Daarboven, in noordelijke richting, eindigt het pad. Ik kan heel flauwtjes een klein gedeelte van het bovenstuk van de auto onderscheiden. Zij hebben inderdaad alles prachtig geregeld. Maar nu moet ik heengaan, want mijn afwezigheid zou achterdocht kunnen wekken. Nu moet ik weer Pinkerton worden! Tot ziens en opgepast!

Henderson, kan ik op je rekenen?

De reusachtige chauffeur bekeek met een grappige uitdrukking op zijn breed gelaat zijn geweldige vuisten en antwoordde lakoniek:

— Ik denk dat het wel in orde zal komen, Mylord!

Met die bemoedigende woorden in zijn ooren besteg Raffles het smalle grindpad weer dat hem op die plek had gebracht, en bereikte langs een omweg de plaats waar de autobrigade zwiingend te wachten stond, gereed om zich, als het moest, met de wapens te verdedigen tegen plotseling opduikende douaniers.

Mustard had hem nauwelijks gezien, of hij fluisterde droogjes:

— Ik dacht al half en half, chef, dat u van de rotsen omlaag was gevallen.

— Dat zou sommigen menschen niet ongewallig zijn, geloof ik! antwoordde de gewaande Pinkerton met een fijn glimlachje.

Had Lord Lister geen pakje „DUBEC” cigaretten bij zich, dan wist hij, dat hem iets ontbrak.

HOOFDSTUK VII.

No. 13.

Er verliep ongeveer een kwartier zonder dat er zich iets bijzonders voordeed. Een van de zes onderhield een soort verbindingsdienst tusschen het aanlegsteigertje en de vrachtauto, en kwam eindelijk hijgend melden, dat de motorboot gemeerd lag, en dat men met het uitladen ging beginnen.

— Dan zullen we het zoo regelen, begon Mustard fluisterend. Wij zelve dragen den boel van het midden van het pad naar boven, en de jongens op de schuit dragen het van den steiger naar het midden. Dat spaart tijd en krachten. Vlug, naar beneden! Een blijft er bij de auto. Oppassen, en het fluitsein als er onraad is. Als het maar even kan, niet schieten en liever het

koude staal gebruiken. Het halve dorp is wel op onze hand maar ik hou niet van relletjes.

— Wat een schoon beginsel, zeide Raffles op spottenden toon, terwijl hij naast Mustard het pad begon af te dalen. Toen hij langs den spleet in den wand van het holle wegje kwam, wierp hij een haastigen blik terzijde, maar hij kon volstrekt niets van Brand en Henderson bespeuren. Zij hadden zich blijkbaar uitmuntend verstopt.

Toen zij beneden waren zagen zij op het steigertje een man staan, in een dikke, duffelsche jas, en met een zuidwester op het hoofd, die Mustard ongeduldig tegemoet trad, en nijdig fluisterde:

— Je bent bijna tien minuten over je tijd. Wat bliksem, zorg toch, dat alles klopt!

— Neem me niet kwalijk, Kapitein Raleigh, zeide Mustard, blijkbaar verlegen, maar we hebben ons best gedaan. Laten we maar gauw beginnen.

De kapitein wilde zich omwenden, om zijn bevelen te geven toen zijn blik op Raffles viel. Hij scheen hem ondanks de duisternis dadelijk te herkennen en zei koeltjes:

— Ben jij hier, Pinkerton? Weet no. 13 daar van? Pas op, man, haal geen grapjes uit — meer zeg ik je niet!

— Hoor eens — die no. 13 schijnt een bijzonder machtig heerschap te zijn, overwoog Raffles binnensmonds. Ik ben zeer benieuwd wie of wat hij is!

De Kapitein bemoeide zich echter verder niet met den man, die hij als het Bende-hoofd moest beschouwen, en dien hij toch met zooveel minachting behandelde, en gaf op zachten toon zijn bevelen.

Weinige minuten later was de lossing van het smokkelvaartuig in vollen gang. Alles was in een ommezien geregeld. De bemanning van de boot, acht koppen groot, droegen handig en snel de kisten en tonnetjes tot halverwege het rotspad, waar zij werden overgenomen door de leden van de autobrigade. Er werd zeer weinig gesproken. Iedereen kende zijn taak tot op een prik, en geoefende kruiers hadden het werkje onmogelijk zoo stil en zoo vlug kunnen verrichten.

Raffles hielp nu en dan een handje mee, maar dat was voornamelijk om in de buurt van den rotsspleet te blijven. Tot twee malen toe ging hij er met den rug naar toe staan, zoodat hij de spleet bijna geheel versperde en wist zoo, met beide handen achter zich, met behulp van zijn zaklantaarn seinen te geven, welke de twee daarboven stelling moesten zien.

Het lossen duurde nog geen vol uur. Toen was de auto zwaar geladen met kisten vol drank die er echter uitzagen als zeepkisten, en ook een bedriegelijk opschrift droegen.

Raffles had echter goed opgelet, en hij wist dat het hoofdbestanddeel van de smokkelwaar, waaraan ook verreweg het meest verdiend werd, de cocaïne, de morfine en de opium zich in een afzonderlijk kistje bevonden, dat met den grootsten zorg behandeld werd door Mustard in hoogst eigen persoon. Hij kende ook nauwkeurig de plek waar het in de auto was neergezet, afzonderlijk, zeker om het dadelijk bij de hand te kunnen hebben.

En nu was het oogenblik aangebroken, waar-

op de afrekening moest plaats hebben.

Dat geschiedde boven aan het pad, bij de auto, die al gereed stond om weg te rijden, met Puck achter het stuurwiel.

Mustard had een door Raleigh geteekende kwitantie gekregen, bestudeerde die even, knorde voldaan, knoopte zijn duffelsche jas los, zijn versleten colbert, een lederen vest, toen nog een lakensch vest en uit een goed gesloten binnenzak een dikke portefeuille, die hij Raleigh ter hand stelde met de woorden:

— Daar zitten de centen in, tel maar na!

— Dat zou ik ook zoo wel gedaan hebben, Mustard, zonder dat je het er bij zei, merkte de smokkel-kapitein droogjes op, en hij begon bedaard het geld te tellen, hoofdzakelijk bankbiljetten, met nog een honderdtal gouden souverainen.

Toen deed hij alles weer in de portefeuille, wikkelde er het smerige touwtje om, waarmee ze dichtgebonden was geweest, en stak ze in zijn binnenzak.

Daarop begon hij het rotspad af te dalen, na een zwijgenden handdruk met Mustard te hebben gewisseld, en spoedig viel er in de duisternis niets meer van hem te zien.

Hij was juist den rotsspleet omstreeks het midden van het pad gepasseerd, toen een zachten stem vlak achter hem beval:

— Steek je handen op, Raleigh en geef geen kik, hoe zacht ook, of ik haal den trakter over.

Raleigh was een man van de praktijk, en hij kende precies de werking van een goeden revolver, vooral wanneer de loop rust tusschen de vierde en de vijfde rib, en er een man achter geplaatst is die blijkbaar nauwkeurig weet wat hij wil. Hij deed het eenige dat er in dit geval te doen was, en stak zijn handen omhoog, zijn zorgeloosheid vervloekend, die hem er toe gebracht had, geheel alleen de koopsom in ontvangst te gaan nemen. Hij zag hoe zich niet zonder moeite een tweede man uit de spleet naar buiten wrong, wiens taak aanstonds duidelijk werd — hij knoopte bedaard de bovenkleederen van den kapitein los, ontnam hem de portefeuille met het vieze touwtje, stak die bij zich en fluisterde vroolijk:

— Dat is smerig geld, mijn waarde heer, maar ik weet iemand, die het weer schoon kan maken!

— Neem hem zijn mes en zijn browning af, James! beval de man met de revolver. En Raleigh moest het toelaten, dat de reus hem ontlaste van zijn scherp dolkmes, en zijn geheel geladen browning; hij was wit van woede en knarste met de tanden. Maar wat hielp het hem? Een enkelen kreet, en die gekromde vinger

om den trekker zou zich nog wat verder krommen — en dit zou zijn laatste smokkeltocht zijn geweest.

En zoo moest hij het dan aanhooren, machteloos en knarsetandend, hoe de auto daarboven in gang werd gebracht, en onder een dof gegrom wegreed.

Brand liet nog vijf minuten verlopen en zeide toen glimlachend:

— Nu zullen ze je wel niet meer hooren, als je soms trek hebt om te schreeuwen, kapitein! En dat, betwijfel ik — want je mocht de veldwachters eens wakker schreeuwen. James — jij het eerst den spleet in — en naar onzen wagen!

Ik houd hem zoolang in bedwang. Ik geef je honderd meter voorsprong!

— Ruim voldoende mijnheer, zeide Henderson met een gul lachje, en hij wrong zich door de spleet, en begon, zoo vlug zijn reusachtig lichaam dit toeliet het binnenpaadje te bestijgen. Een minuut later was hij bijna boven, toen hij een luid geschreeuw hoorde en haastige voetstappen achter zich.

— Nu is die drommelsche gek toch aan het balken geslagen! bromde de reus kwaad. Het zal hem weinig helpen, denk ik!

Hij liep haastig verder en bijna had hij de auto bereikt, toen Brand hem inhaalde en lachend uitriep:

— Hij is schreeuwend naar beneden gehold, zeker om zijn kornuiten te halen! Vlug een beetje, James, we moeten de vrachtauto zoo gauw mogelijk zien in te halen, want Mylord kon ons wel eens noodig hebben.

En een paar seconden later snorde de wagen voort, over den weg en er werd al spoedig niets meer vernomen van het woedende geschreeuw der smokkelaars, die er zich niets meer om schenen te bekommeren of soms hier en daar een douane beampte hen kon hooren.

Intusschen rolde de vrachtauto in snellen vaart weder naar Londen terug. De leden van de brigade waren in een zeer vroolijke stemming, nu alles tot dusverre zoo prachtig gegaan was, en konden nu en dan haast geen weerstand bieden aan den lust, een vroolijk liedje aan te heffen.

Raffles zat in een hoek, op de kist met den kostbaren inhoud, en scheen al evenzeer in zijn humeur te zijn als de anderen.

Mustard, die nu en dan zijn richting uitkeek, boog zich nu naar hem toe en zei:

— Wat heeft u daar nu eigenlijk aan gehad, chef? Waarom u dien moeite gegeven? Om acht uur moet ik de kist waar je nu op zit aan

No. 13 afleveren — en u zult toch wel niet gelooven dat hij u in de winst zal laten deelen?

— Dat geloof ik juist wel degelijk, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maakt u zich op dragersloon aanspraak? net als de andere jongens? riep Mustard verbaasd uit.

— Nu, ik verwacht nog wel iets meer!

— Een half procent soms, net als ik krijg?

— Nog meer — nog veel meer, Mustard — alles! antwoordde Raffles zeer bedaard.

Mustard keek hem aan, alsof hij aan zijn verstand twijfelde, haalde de schouders op, en zei spottend:

— Dat zal No. No. 13 zeker dadelijk goedvinden, chef! Je weet niet wat je zegt! Ik zou maar liever voorzichtig zijn en hem niet in den weg loopen, — bedenk dat je leven geen oortje waard is, als No. 13 eens ernstig boos op je wordt!

Hij wilde nog iets zeggen, maar op dat oogenblik reed een blijkbaar zeer snelle auto rakelings de vrachtauto voorbij, zoodat de wielen elkander bijna raakten. De chauffeur moest beschonken zijn want de wagen slingerde op een zeer zonderlinge wijze over den weg, en Puck minderde verschrikt, de snelheid van zijn eigen auto, bevreesd voor een aanrijding, en schreeuwde uit alle macht om den weg vrij te krijgen, die op dit punt tamelijk smal was.

Maar in stede van zooveel mogelijk rechts te houden, zwaaide de kleinere auto op een waarlijk angstwekkende wijze weer naar links toe, zoodat Puck, wilde hij tenminste niet in den diepen sloot naast den weg rijden, wel verplicht was, zoo sterk te remmen, dat de wielen er van kreunden.

— Wel vervloekt — schreeuwde Mustard woedend, die was opgestaan, om onder de voorkap door en over den schouder van Puck uit te kijken. Is die kerel bezopen? Waarom laat hij den weg niet vrij? Hé daar! Jij — ben je van plan ons door te laten of niet?

Er kwamen een paar vroolijke regels van een nog al gewaagd Café-chantant-liedje tot antwoord, en als de vrachtauto zijn vroegere vaart nog gehad had, dan zou nu een aanrijding onvermijdelijk zijn geworden.

Mustard kookte van woede.

Binnen een kwartier zou Londen bereikt zijn, en nu kwam deze onvermoede hinderpaal in den weg.

— Stop! Puck! beval hij met een woesten vloed. Laat dat dronken beest eerst maar een eind oprijden. Een aanrijding zou ons duur te staan kunnen komen. Over een half uur breekt

de dag aan, en dan krioelt het weer van blauwjassen, die den inhoud van onzen wagen willen onderzoeken.

De rem werd nog verder aangedraaid en de groote vrachtwagen stond stil.

Maar op hetzelfde oogenblik stond ook de kleinere wagen op den weg stil, op geen twintig passen afstand.

En een helderen stem achter in den donkeren hoek van den wagen beval plotseling zeer luid:

— Steekt allemaal jullie handen op. Die een vinger verroert krijgt een kogel door zijn kop.

Met een schorren kreet van woede wendde Mustard zich om — en daar stond Pinkerton, recht overeind in den wagen met een blinkende revolver in iedere vuist.

— Wel vervloekt! brulde de aanvoerder. Wat moet dat beteekenen, chef?

— Dat beteekent, mijn waarde, dat jullie spelletje vandeze nacht uitgespeeld is, en in je nadeel beslist.

Naast den chauffeur was een man gezeten, een klein kereltje, dat tersluiks zijn hand naar zijn zak bracht om door de opgeheven armen van zijn makkers heen op den spelbreker te schieten, maar hij werd als door een onweersaanbare macht opgeheven en zoo onzacht op den grond gesmeten, dat hij bewusteloos bleef liggen.

Het was Henderson, die een oogenblikje later door Brand gevolgd, de auto als het ware enterden, en in een ommezien al de smokkelaars daarbinnen ontwapenden.

Het bleek daarbij dat de meesten voorzien waren van vlijmscherpe dolkmessen.

Slechts twee hunner droegen revolvers.

Mustard, vaalbleek, en die bijna niet spreken kon van woede, moest het toelaten, dat Brand zijn kleederen zorgvuldig doorzocht, en hem tenslotte een klein notitieboekje ontnam, verborgen in de binnenzijde van zijn vest, dat hij zwijgend aan Raffles overgaf, die nu een van zijn revolvers opstak en haastig even het boekje doorbladerde.

Er verscheen een glimlach op zijn gelaat, toen hij zachtjes zei:

— Wel zoo — een boekje met geheimschrift! Nu — daar ben ik zeer sterk in. Hier staat het Nummer 13, met een kleine toelichting! Ik wed dat ik het binnen een halven dag ont-raadseld heb.

— En dan zal het je dood zijn, Pinkerton! schreeuwde Mustard, die zich nauwelijks bedwingen kon.

— Ik ben Pinkerton niet — ik vrees No. 13 niet, en ik zal zijn geheim doorgronden, en hem overwinnen! Want ik ben John Raffles!

Er ging een soort van zucht door de vrachtauto — half van verbazing, half van ontsteltenis.

Het was alsof plotseling al die mannen met lamheid waren geslagen, alleen maar op het hooren van dien naam en als lammeren lieten zij zich allen binden en knevelen en ten overvloede nog vastbinden aan de zware kisten, waarmede de auto gevuld was.

Toen pas stak Raffles ook zijn tweede revolver op, en zeide op strengen toon tot Mustard:

— Het zal jullie allen bitter berouwen, schavuiten! begrijp je nu wat er gebeurd is? Doorzie je het? Zie je nu in dat Doherty nooit den Zeeman werkelijk heeft neergeschoten — dat deze zich zoo maar hield — omdat hij een kogelvrij pantser droeg dien avond. Begrijp je nu, dat ik die zeeman was? Dringt het tot je door, dat ik het moordplan van Doherty en Rita bijtijds te weten kwam en de plaats innam van den man, die hun slachtoffer had moeten zijn? Pinkerton is nu in mijn macht — en morgen zal hij in handen van de politie zijn — even goed trouwens als Doherty en zijn vriendin. De bende van de Roode Ster heeft opgehouden te bestaan, want ook gij allen zult binnen tien minuten hier worden weggehaald door de politie, die ik nu aanstonds zal opbellen! Hier is de portefeuille, die mijn vrienden aan Raleigh hebben ontnomen, de koopprijs! En nu jullie vernietigd zijn — nu zal ik eens met dien mijnheer 13 gaan praten!

— En dat zal je einde zijn! Vervloekte bemoelial! schreeuwde Mustard, bijna stikkend van woede. Je zult zien wat het beteekent, met No. 13 den strijd te willen aanbinden. Ha, ha, ik zal lachen, ik zal het besterven van het lachen als ik naderhand hoor, hoe het je zal zijn vergaan!

— Het is mogelijk Mustard — wij zullen wel zien! antwoordde Raffles kalm. Vrienden, die kist met opium nemen wij mee, want die kan ons nog te pas komen. Vlug een beetje, want aanstonds gaat de dag aanbreken. Het verkeer zal drukker worden, en mag ons hier niet snappen.

De kist woog zeker over de honderd kilo maar Henderson had volstrekt geen hulp nodig om haar buiten de auto te dragen en te plaatsen in zijn eigen wagen.

Brand en Raffles volgden. Met een van de aan de boeven ontnomen vlijmscherpe messen doorstak Raffles een van de achterbanden, die met

een luiden knal sprong, en den eenigen reserveband op de treeplank.

Toen nam hij kalm naast Brand plaats, die al aan het stuurwiel zat en beval rustig:

— Naar Londen — en houdt stil bij de eerste de beste apotheek.

Een kwartier later was de vrachtauto met zijn geheelen inhoud door een groote afdeeling politieagenten gevonden en in beslag genomen, juist toen Mustard er in geslaagd was zijn boeien te verbreken!

De volgende aflevering bevat:

NUMMERO DERTIEN

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885